

Ärende

Reform av den gemensamma jordbrukspolitiken

Behandlingsskede och tidsplan för fortsatt behandling

I denna kompletterande U-skrivelse beskrivs hur behandlingen av förslagen till förordningar gällande reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) har framskridit efter statsrådets skrivelse (U 73/2018 rd) under Österrikes och Rumäniens ordförandeperioder hösten 2018 och våren 2019. I den kompletterande U-skrivelsen kompletteras och preciseras dessutom ställningstaganden, konsekvenser av förslagen till förordningar och deras behandling i Europaparlamentet samt punkten Nationell lagstiftning när det gäller Ålands ställning.

Tidigare behandlingsskeden

Kommissionen offentliggjorde 1.6.2018 sina lagstiftningsförslag till ny gemensam jordbrukspolitik för EU. Kommissionens förslag omfattar tre förslag till förordningar. Dessa är förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitiken (förordningen om strategiska planer inom GJP), förordningen om finansiering, förvaltning och övervakning av den gemensamma jordbrukspolitiken (den horisontella förordningen) samt förordningen om en samlad marknadsordning (marknadsordningsförordningen).

Diskussioner om förslagen till förordning har förts i stort sett varje vecka i särskilda jordbrukskommittén och varje månad i rådet för jordbruk och fiske.

Förordningen om strategiska planer inom GJP har behandlats mer detaljerat i rådets arbetsgrupp för horisontella jordbruksfrågor. Den mer detaljerade behandlingen av den horisontella förordningen har skett i rådets Agrifin-arbetsgrupp. Rådets arbetsgrupp för horisontella jordbruksfrågor har behandlat det integrerade administrations- och kontrollsystemet och artiklarna gällande tillsyns- och påföljdssystem för villkorligheten. Marknadsordningsförordningen har behandlats i arbetsgruppen för jordbruksprodukter.

I en lägesrapport (dokument 10008/19) som föredrogs i rådet för jordbruk och fiske har Rumänien beskrivit framstegen i behandlingen av förslagen till förordningar under sitt ordförandeskap.

Såväl Österrike som Rumänien har fört fram flera förslag till ändringar i förslagen till förordningar. Ändringsförslagen har samlats i dokumenten 10103/19 + ADD 1 (förordningen om strategiska planer inom GJP), 10135/19 (den horisontella förordningen) och 7451/1/19 REV 1 (marknadsordningsförordningen).

Tidsplan för fortsatt behandling

EU:s beslut gällande budgetramen för 2021–2027 antas bli klart under hösten 2019 efter arbete i arbetsgruppen. Eftersom budgetbeslut har en mycket central betydelse i den gemensamma jordbrukspolitiken är det sannolikt att beslut om det slutliga innehållet i reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken kan fattas först när beslut om kommande budgetramar har fattats.

Europaparlamentet har inlett behandlingen av reformen i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling (AGRI). Utskottet röstade om betänkanden i början av april 2019. Europaparlamentet enades inte om någon ståndpunkt i den första behandlingen av betänkandena under valperioden 2014–2019, utan utformandet av parlamentets ståndpunkt lämnas till det nya parlamentet som valdes i slutet av maj 2019. Det är också möjligt att det nya parlamentet startar om beredningen från början.

Finland fortsätter att behandla förslagen till förordningar under sitt ordförandeskap 1.7.2019–31.12.2019. Under sitt ordförandeskap är Finland en opartisk medlare som driver EU:s ärendelista vidare och söker kompromisser. Det innebär en jämlik inställning till alla medlemsstater. I egenskap av ordförande föreslår Finland gemensamma lösningar och driver inte i första hand nationella synsätt.

Finlands ståndpunkt

De ståndpunkter som presenteras i U-skrivelsen kompletteras baserat på Österrikes och Rumäniens förslag till förändringar på det sätt som anges nedan för varje förslag till förordning.

I samband med förhandlingarna om budgetramen kommer ett separat ställningstagande att tas till den dimensionering av finansieringen som kommissionens förslag omfattar. Frågor gällande den nationella budgeten behandlas och ställning till dem tas i processen för den nationella planen för de offentliga finanserna och statsbudgeten. Den statliga finansiering som åtgärderna kräver genomförs inom ramarna för statsbudgeten.

Finlands förhandlingsmål i anslutning till budgetramens totalnivå och budgetens fokus presenteras i statsrådets E-fortsättningsbrev den 16.11.2018 (EJ 24/2018 rd). I förhållande till den nuvarande perioden förestår kommissionen en betydligt lägre anslagsnivå för landsbygdsutvecklingen och i denna del strävar Finland efter omfokusering av tilläggsfinansieringen inom budgetramen.

Finland anser att kommissionens förslag om större vikt för miljö- och klimatperspektivet i den gemensamma jordbrukspolitiken är bra. Enligt Finlands mening stöder förslaget EU:s mål att förbättra skyddet för miljön och klimatet samt för övergång till ett samhälle som främjar cirkulär ekonomi.

Finland stöder ökad koherens hos EU:s jordbrukspolitik samt miljö- och klimatpolitik. Finland anser att höjningen av kravnivån borde vara i relation till finansieringen för att säkerställa miljö- och klimatperspektiven.

Finland anser att reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken bör beakta målet att förenkla stödsystemen och minska den administrativa bördan ur både aktörernas och förvaltningens perspektiv.

Finland är nöjd med det arbete Österrike och Rumänien gjort under sina ordförandeskap och i många delar har Finlands förslag till ändringar av innehållet i förslagen till förordningar beaktats.

Förordningen om strategiska planer inom GJP (dokument 10103/19 + ADD 1)

Definitioner

Finland är nöjd med de föreslagna förändringarna av definitionerna, dessa har fått flexibilitet och frivillighet jämfört med kommissionens förslag. Finland stöder förslaget till en ändring beträffande att en medlemsstat skulle kunna beakta plöjning och/eller jordbearbetning i definitionen av permanent gräsmark.

Finland är nöjd med att det till definitionen av en stödberättigad hektar har lagts till en möjlighet att en medlemsstat skulle kunna definiera ytterligare begränsningar för stödberättigande av till exempel klimat- eller miljöskäl.

Finland anser att det är bra att definitionen av en riktig jordbrukare skulle kunna vara frivillig. Finland kan godkänna ett tillägg till definitionen där en medlemsstat vid önskemål skulle som riktig jordbrukare direkt kunna definiera en sådan jordbrukare som föregående år har fått direkta stöd med högst ett bestämt belopp. En sådan fast maximigräns skulle inte få överstiga 5 000 euro.

Finland stöder också avskaffande av krav på utbildning och kompetens ur definitionen på ung jordbrukare. En medlemsstat skulle dock kunna inkludera sådana krav i definitionerna om den så önskar.

Villkorlighet och rådgivningstjänster för gårdar

Finland är i huvudsak nöjd med de föreslagna ändringarna av kraven på villkorlighet. Ändringsförslag som kan stödas är bland annat ändring av förbudet mot bar mark till minimikrav på marktäcke samt möjligheten att i stället för kravet på växelbruk förverkliga kravet på diversifiering av grödor. Dessutom stöder Finland förslaget till ändring om att andelen skogsområden och gårdsstorleken ska kunna beaktas vid nationell definition av kraven på god jordbrukshävd och goda miljöförhållanden.

I varje fall bör krav som i betydande grad begränsar normal jordbruksverksamhet eller där de mest betydande konsekvenserna drabbar bara vissa medlemsstater vara frivilliga för medlemsstaterna, för att de ska kunna bevilja jordbrukarna stöd för att ta i bruk miljö- och klimatvänliga odlingsmetoder som uppfyller motsvarande målsättningar. Sådana krav är kravet gällande skydd av våt- och torvmarker samt minimikrav på marktäckning. Dessa krav skulle påverka Finland speciellt eftersom det finns mycket torvmarker i Finland och samtidigt även lerjordar vars odling ett strängt minimikrav på marktäckning skulle begränsa.

Inom medlemsstaterna skulle regionala och gårdsspecifika förhållanden kunna beaktas vid bestämning av krav på god jordbrukshävd och miljö för att uppnå klimat- och miljömålen.

Finland stöder förslaget till ändring om att instrumentet gällande hållbar användning av näringsämnen avlägsnas ur villkorligheten och överförs till rådgivningstjänster för gårdar. Det är bra att en medlemsstat om man så vill i stället för kommissionens instrument kan ta i bruk något annat motsvarande instrument. I varje fall bör inte instrumentets innehåll eller tekniska egenskaper regleras alltför detaljerat, utan beslut om innehållet bör fattas av medlemsstaterna. Finland kan godkänna förslaget om övergångstid fram till 2023.

Direkta stöd

Kommissionens förslag till medlemsstaterna om ett nytt obligatoriskt klimat- och miljösystem för direkta stöd inom den första pelaren (det s.k. miljösystemet) skulle undergräva förenklingsmålet. Den stödvolym som skulle överföras till klimat- och miljösystemet skulle minska det grundläggande inkomststödet för alla jordbrukare som ansökt om stöd. Eftersom stöd från miljösystemet endast skulle beviljas till jordbrukare som förbundit sig till åtgärderna i det för att ersätta extrakostnader på grund av åtgärderna, skulle minskningen av det grundläggande inkomststödet försämra lönsamheten i jordbruket. Därför bör klimat- och miljösystemet inom den första pelaren vara frivilligt för medlemsstaterna. En medlemsstat skulle därmed i sin strategiplan för GJP kunna bestämma med vilka åtgärder och medel i GJP miljö- och klimatmålen kan uppfyllas.

Finland kan godkänna förslaget till ändring om att en medlemsstat med miljösystemet ska kunna uppfylla även andra mål utöver klimat- och miljömål, som målet att förbättra djurens välbefinnande.

Finland stöder tillägget om att en medlemsstat som minimikrav för att få direkta stöd i stället för en gräns baserad på minsta antal hektar alternativt skulle kunna välja en gräns i euro som berättigar till utbetalning. För djurersättningar bör det dock ställas upp en undre gräns i euro för utbetalningar för de bönder vars antal hektar eventuellt hamnar under den undre arealgräns som ställs upp.

Finland anser att stödtaket för direktstöden skulle utgöra en administrativ börda och kan ha negativ inverkan på utvecklingen av gårdsstorleken. Finland har därför förutsatt att det är frivilligt för medlemsstaterna att införa stödtak för direkta stöd. Den frivillighet som Finland förutsätter ingår dock inte i ändringsförslagen eftersom det gäller en fråga som beslutas i samband med budgetramen. I ändringsförslagen ingår dock en möjlighet för en medlemsstat att själv bestämma hur avdragen i anslutning till stödtaket ska göras.

Sänkningen av stöden bör alltså vara frivilligt för en medlemsstat, stödgränserna bör höjas och det bör även vara möjligt att dra av entreprenadkostnader. Finland anser att det är bra att en medlemsstat själv ska ha möjlighet att bestämma beräkningsmetoden för kostnader och löner.

Enligt Finlands mening bör omfördelningsstödet vara frivilligt för en medlemsstat så att medlemsstaterna kan bedöma systemets lämplighet för det egna landets förhållanden.

Utveckling av landsbygden

Finland kan stödja det lagda ändringsförslaget där grunderna för bestämning av ersättningsnivåerna för åtgärder gällande miljö- och klimat samt djurens välbefinnande förtydligas.

Finland kan stöda förslaget om 75 procent som maximalt investeringsstöd och dessutom 100 procent i speciella fall. Finland ser det som bra att bland annat bredbandsinvesteringar och investeringar i anslutning till förnybar energi skulle vara möjliga i större omfattning, utan koppling till lokal utveckling som utgår från lokala behov.

Finland ser diversifiering av små och medelstora företag samt livsmedelsföretag på landsbygden samt gårdarnas företagsverksamhet som viktigt. Av denna anledning skulle det vara bra om det vore möjligt att stöda företagsverksamhet utanför jordbruket även utan koppling till lokala utvecklingsstrategier.

Finland anser att införandet av riskhanteringsverktyg bör vara frivilligt för en medlemsstat. Förslaget till ändring i anslutning till riskhanteringen är ett steg i rätt riktning.

Sektorsspecifika interventionstyper

Finland förhåller sig positivt till ett bredare angreppssätt där vid sektorsspecifika interventionstyper även andra sammanslutningar av producenter och aktörer än bara producentorganisationer kan beaktas.

Finland kan stöda utvidgning av tillämpningsområdet för sektorsspecifika interventionstyper. Finland kan godkänna ett ändringsförslag där sektorsspecifika program inom frukt- och grönsaksområdet skulle vara obligatoriska om det i medlemsstaten finns erkända producentorganisationer. I annat fall skulle sektorsspecifika program vara frivilliga. Finland kan godkänna 20 procent som procentsats allokerad för miljö- och klimatåtgärder i åtgärdsprogram inom frukt- och grönsakssektorn.

Genomförandemodell

Finland stöder att årsberättelserna lämnas på motsvarande sätt som i den nuvarande landsbygdsfondens verksamhet. Årliga mål kan sättas upp om tillräcklig flexibilitet kan uppnås för uppföljning och fortsatta åtgärder. Kommissionen har goda motiveringar för årlig rapportering och det är inte väsentligt svårare att ställa upp årliga mål än att ställa upp mål vartannat år. När den nationella rapporteringsmekanismen en gång har byggts upp innebär det inte orimligt extraarbete att utnyttja den varje år. De uppgifter som ska rapporteras utgör indikatorinformation som fås ur informationssystem. En årlig granskning skulle göra det möjligt att upptäcka avvikelser tidigare så att de kan rättas till effektivare.

Finland stöder att förordningen skulle ge flexibilitet gällande ej arealbaserat/djurbaserat stöd, eftersom det i nuvarande genomförande är möjligt att beräkna antalet, men det är mycket sannolikt att det förändras årligen.

I den årliga resultatberäkningen kan Finland godkänna följande differenser mellan resultatindikatorernas preliminära uppgifter: under det första året 2022 skulle differensen kunna vara 45 procent, år 2023 skulle differensen kunna vara 40 procent

och år 2024 35 procent, varvid medlemsstaten skulle åläggas att lämna en utredning till kommissionen om överskridanden.

Ärenden som gäller landskapet Åland

U-skrivelsen (U 73/2018 rd) innehåller ingen närmare analys av vilka konsekvenser den GJP får för landskapet Ålands självstyrelse. Allteftersom beredningen av den strategiska plan som ingår i förslaget till förordning om strategiska planer inom den GJP har framskridit under hösten 2018 och våren 2019 har det konstaterats att förordningsförslaget i fråga medför sådana frågor kring fördelningen av förvaltningsbehörighet mellan landskapet Åland och riket som behöver utredas. Till de centrala frågor som förordningen ger upphov till hör kravet på en enda strategisk plan, förvaltningsmyndighetens befogenheter och uppgifter samt uppföljningen av de politiska målen i den strategiska planen.

Finland anser att kraven på en enda strategisk plan inom den GJP, en förvaltningsmyndighet och en uppföljningskommitté inte får förhindra landskapet Ålands befogenheter att inom ramen för den lagstiftnings- eller förvaltningsbehörighet som landskapet har enligt självstyrelselagen för Åland (1144/1991), nedan *självstyrelselagen*, vidta åtgärder som rör EU:s jordbrukspolitik.

Finland anser att förordningen om strategiska planer inom den GJP bör kompletteras med en formulering som gör det möjligt för medlemsstaterna att med beaktande av deras konstitutionella förhållanden utse myndigheter på regional nivå att utföra uppgifterna som ankommer på förvaltningsmyndigheten, dvs. i sådana fall där den nationella lagstiftningen så förutsätter. På så sätt kan en landskapsmyndighet sköta förvaltningsmyndighetsuppgifter i landskapet Åland i enlighet med självstyrelselagen när det gäller sådana interventioner inom ramen för jordbruksfonden för landsbygdsutveckling som hör till dess lagstiftningsbehörighet.

Finlands uppfattning är att man i förordningen om strategiska planer inom den GJP bör komplettera bestämmelsen om förvaltningsmyndigheten så att en myndighet på regional nivå enligt den nationella lagstiftningen som utför uppgifterna som ankommer på förvaltningsmyndigheten ansvarar dels för att regionala uppgifter som bygger på landskapets självstyrande ställning förvaltas effektivt och på rätt sätt, dels för verkställandet av dessa uppgifter. Då bibehålls behörighets- och ansvarsfördelningen mellan landskapet Åland och riket så långt som möjligt oförändrad när det gäller förvaltningen av jordbruksfonden för landsbygdsutveckling.

En enda strategisk plan inom den GJP är inte en önskvärd lösning med tanke på självstyrelselagen när det gäller interventioner som hör till landskapet Ålands lagstiftningsbehörighet och som delvis finansieras med medel ur jordbruksfonden för landsbygdsutveckling. Finland anser dock att man i fråga om den strategiska plan inom den GJP som ska utarbetas fram till början av finansieringsperioden kan nöja sig med en situation där alla interventioner som gäller landskapet Åland och riket ska inkluderas i en enda strategisk plan inom den GJP som lämnas till kommissionen för godkännande. Landskapet Åland ska dock självständigt besluta om de stödssystem som ska införas i landskapet, och även dessa interventioner som införs i landskapet Åland ska beskrivas i den strategiska planen inom den GJP.

Beträffande uppföljningskommittén anser Finland att förordningen om strategiska planer inom den GJP ska göra det möjligt för en medlemsstat att inrätta en underkommitté som lyder under uppföljningskommittén och som ansvarar för regionala åtgärder. I Finland kan en sådan underkommitté självständigt sköta uppföljningskommitténs uppgifter i fråga om landskapet Ålands interventioner inom ramen för jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, och de ärenden som behandlas av underkommittén kan lämnas för kännedom till den uppföljningskommitté som behandlar den övergripande strategiska planen inom den GJP. Detta vore en tillfredsställande lösning med beaktande av målet med förordningen om strategiska planer inom den GJP och den övriga helheten.

Den regionala verkställigheten och förvaltningen av den strategiska planen inom den GJP

Såsom det konstaterats i U-skrivelsen (U 73/2018 rd) ska den strategiska planen inom den GJP inkludera interventioner inom ramen för såväl Europeiska garantifonden för jordbruket som Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling. Dessutom ska den strategiska planen inom den GJP förvaltas endast av en förvaltningsmyndighet, dock så att medlemsstaten eller förvaltningsmyndigheten kan utse ett förmedlande organ som ansvarar för förvaltningen och genomförandet av regionala interventioner. Med förmedlande organ avses ett offentlig- eller privaträttsligt organ, som sorterar under förvaltningsmyndigheten eller sköter uppgifter för en sådan myndighet. Om ett förmedlande organ utses ansvarar förvaltningsmyndigheten ändå till vissa delar bl.a. för samordningen av den strategiska planen inom den GJP, för att säkerställa ett konsekvent och enhetligt verkställande av planen och åtgärderna enligt denna. Enligt utkastet till förordning om strategiska planer inom den GJP ska ansvaret för verkställandet av den strategiska planen inom den GJP bäras av en uppföljningskommitté, som bl.a. ska bestå av representanter för det förmedlande organet.

Enligt förslaget till förordning om strategiska planer inom den GJP ska förvaltningsmyndigheten ansvara för att den strategiska planen inom den GJP förvaltas och genomförs på ett effektivt, ändamålsenligt och korrekt sätt. Den ska se till att det finns ett lämpligt säkert elektroniskt system för att registrera, underhålla, hantera och rapportera sådana uppgifter som krävs för övervakningen och utvärderingen av den strategiska planen inom den GJP och för genomförandet av denna. Den ska även se till att stödmottagarna och andra organ som är involverade i genomförandet av insatserna är informerade om de skyldigheter som det beviljade stödet och lämnandet av uppgifter medför, inklusive bokföringskrav och krav på villkor. När det gäller utvärderingar ska förvaltningsmyndigheten se till att förhandsutvärderingen och den utvärdering som görs i efterhand är förenliga med bestämmelserna och görs inom de fastställda tidsfristerna samt att dessa lämnas till uppföljningskommittén och kommissionen. Förvaltningsmyndigheten ansvarar också för rapporteringen av annan information som stöder uppföljningskommitténs arbete. Därtill ansvarar förvaltningsmyndigheten för att en årlig prestationsrapport utarbetas och lämnas till kommissionen samt vid behov även för att relevanta uppföljningsåtgärder vidtas. Förvaltningsmyndigheten ska se till att det utbetalande organet får all nödvändig information och att stödmottagarna i fråga informeras om den EU-finansiering som de har beviljats. Förvaltningsmyndigheten ansvarar också för offentliggörandet av den strategiska planen inom den GJP och övrigt material och för informationen om finansiering som beviljas via denna kanal. I den nya genomförandemodellen framhävs det utbetalande organets roll som tillhandahållare av information som ska rapporteras till kommissionen, men förvaltningsmyndigheten är

alltjämt involverad och ansvarar för att det utbetalande organet har tillräckliga resurser för rapporteringen.

I förslaget till förordning om strategiska planer inom GJP förutsätts att en medlemsstat i sin strategiska plan för den gemensamma jordbrukspolitiken använder endast en delfinansieringsprocent. Finland anser att landskapet Åland och riket bör kunna ha olika delfinansieringsprocentsatser, så att båda kan genomföra den strategiska planen för den gemensamma jordbrukspolitiken inom ramen för sin egen lagstiftningsbehörighet.

Den horisontella förordningen (dokument 10135/19)

Finland anser att de föreslagna ändringarna tydliggör förordningen och som en del av helheten kan Finland i huvudsak stöda ändringsförslagen.

Finland anser att de ändringsförslag som gäller arealmonitorering är klargörande och går i rätt riktning, så att Finland kan stöda ändringsförslagen. Finland anser dock att arealmonitoreringens mål och möjliga konsekvenser inte ännu är tillräckligt klarlagda. Enligt Finlands synsätt bör man fortfarande precisera vad de tekniska kraven är på verifiering av arealmonitoreringens obligatoriska användningsändamål, det vill säga rapporteringen av utfalls- och resultatindikatorerna.

Finland anser att det är bra att artikeln om betalningar för djur- och arealbaserade åtgärder inte innehåller det tidigare omnämnandet av att en förutsättning för att betala ut förskott är att den administrativa och på plats utförda kontrollen är färdiga. Finland ser mycket positivt på ändringsförslaget gällande förskottsbetalningar trots att ändringsförslaget ännu som sådant inte gör större förskottsbetalningar möjliga än idag eller förenhetligar fondernas utbetalningspraxis.

Finland anser att det är viktigt att förfaringssätten är enhetliga så långt som möjligt och stöder relativitets- och subsidiaritetsprincipen. Bland annat i återkravsförfaranden bör villkorlighetsbestämmelserna vara i linje med reglerna i det integrerade administrations- och kontrollsystemet (IACS).

Dessutom anser Finland att förenkling bör genomföras brett, även om det skulle innebära förändringar i till exempel förvaltningens arbete, tillsynen eller informationssystem. Ur förenklingsperspektiv är Finland berett att även godkänna kommissionens förslag om att ta bort medlemsstatens och kommissionens delade ansvar (50/50) för belopp som ej kan återkrävas. Finland godkänner förslaget om slopande av den årliga budgetdisciplinens återinförande under den kommande budgetperioden. När det gäller tröskelvärde för budgetdisciplin kan Finland vara flexibelt, trots att förslaget inte stöder förenklingsmålet utan har nuvarande praxis som grund.

Finland stöder förslag som ökar subsidiariteten, såsom nationella beslut om nedre gräns för återkrav, men kan också godkänna att saken regleras även framöver i den horisontella förordningen.

Finland stöder i huvudsak ändringsförslagen gällande tillsyn av villkorligheten och påföljder. Finland stöder inte att små gårdar skulle befrias från påföljder för försummelse av villkorlighetskrav. Dessutom krävs ytterligare information om ifall förslaget till ändring av påföljder av försummelser att påföljder för villkorligheten

endast skulle fastställas för stödmottagare som ingår i tillsynsurvalet för villkorlighet och inte för stödmottagare i annan tillsyn. Påföljden bör också fastställas för andra försummelser av villkorlighet som observerats vid annan tillsyn av jordbrukarstöd som görs på plats på så sätt att samma försummelse inte medför flera påföljder.

För användning av krisreserven kan Finland godkänna kommissionens förslag om att krismedel används för att stöda marknadsåtgärder, eftersom de nuvarande instrumenten för marknadsstöd (som offentlig och privat lagring) har visat sig vara effektiva och flexibelt användbara åtgärder i akuta krissituationer.

Finland hyser oro för att de utbetalande organens ökande ansvar ska öka kostnaderna, trots att de ackrediterade utbetalande organen är kompetenta. Till exempel skulle genomförandet av en spårningskedja för utfalls- och resultatrapporteringen innebära kostnader för informationssystemen.

Finland stöder modellen med samordnad granskning. Finland anser att de villkor för stödberättigande som utgör grunden för utfall och resultat bör övervakas noggrant så att den resultatrapport som lämnas till kommissionen ska stå på fast grund. Det föreslagna förvaltningssystemets omfattning inklusive rapporteringssystem skulle utgöra ett omfattande granskningsobjekt. Av dessa anledningar misstänker Finland att det attesterande organets arbete inte bara ändras till formen utan att det kunde öka.

I den nya genomförandemodellen anser Finland när det gäller gransknings- och godkännandeförfarandet för årligt resultat att det är viktigt att det skulle finnas resultat som motsvarar utgifterna. Finland förutsätter att kommissionen skulle beakta relevanta motiveringar som en medlemsstat presenterar i alla faser av det årliga gransknings- och godkännandeförfarandet för resultatet. Finland anser att genomförandemodellen kan göra ett enklare genomförande möjligt, om register och andra metoder som underlättar genomförandet kunde utnyttjas brett.

Finland ser det som en effektivisering att fokusera på verkligt resultat och inte i alltför stor utsträckning på minutiös granskning av efterlevnaden av detaljregler.

Marknadsordningsförordningen (dokument 7451/1/19 REV 1)

Finland anser att ingen övergripande reform av marknadsordningsförordningen behövs, men att en mera analytisk uppföljning av marknaden och en smidig användning av instrument för marknadsordning är viktig. Utveckling av krisberedskapsmekanismen inom jordbruket i en mera reaktiv och flexibel riktning är också viktigt. Med krisberedskapens medel skulle man i framtiden även kunna förbereda sig på speciella kriser och inte bara regelmässiga utgifter enligt marknadsordningsförordningen.

Viner

Finland är inte ett vinproducerande land och därför tar Finland inte närmare ställning till druvsorter och kan godkänna förslagen till ändringar. Finland kan även vara flexibel när det gäller användning av Vitis vinifera och hybridsorter som uppstått från korsningar med andra Vitis-släkten även i SAN, det vill säga viner med ursprungsbeteckningskydd.

Finland anser att bestämmelser om näringsvärdesdeklaration och ingrediensförteckning i första hand bör utgå från förordningen om livsmedelsinformation. Finland kan godkänna ändringsförslaget om att vin ska förses med nya obligatoriska märkningar med näringsvärdesdeklaration och ingrediensförteckning. Finland kan som kompromiss godkänna att energimärkningen bör finnas på förpackningen men uppgifterna om ingredienser skulle finnas elektroniskt tillgängliga. Märkningarna om näringsvärde skulle kunna begränsas till energiinnehållet. Kommissionen skulle med en delegerad förordning ge närmare bestämmelser om dessa märkningar. Finland kan godkänna att viner med låg alkoholhalt eller alkoholfria viner kan tillverkas av vin, starkvin och mousserande vin.

Finland stöder möjligheten att klistra om viners etiketter i situationer där det skulle finnas mindre avvikelser i etikettmärkningarna. Om till exempel alkoholhalten har kontrollerats och den avviker bara något från uppgiften på etiketten eller om buteljerarens namn är ändrat, skulle en medlemsstat i sådana fall kunna godkänna ometikettering av vinet så att produkten inte behöver dras bort från marknaden.

Socker

Finland kan godkänna att kommissionen ges befogenhet att utfärda delegerade förordningar för att tillfälligt, helt eller delvis, undanröja importtull på melass överensstämmande med CN-kod 1703. Vid tillämpning av detta skulle kommissionen kunna utfärda genomförandeförordningar utan kommittéförfarande.

Hampa

Finland kan stöda förslaget till ändring om att tillsynsbestämmelserna för import av hampa och dess frön bibehålls i marknadsordningsförordningen. Bibehållande av importsystemet för hampa inom ramen för marknadsordningsförordningen skulle inte medföra nya uppgifter för nationellt genomförande. Importsystemet har använts marginellt.

Nationellt stöd i Södra Finland

Finland stöder den nya artikeln som lagts till förslaget till förordning och som ger Finland möjlighet att fortsätta att betala ut nationellt stöd i Södra Finland till 2027. Ändringsförslaget följer Finlands målsättningar.

Huvudsakligt innehåll

Rumäniens lägesrapport (dokument 10008/19)

I lägesrapporten beskrivs översiktligt och kort hur behandlingen av förslagen till förordningar har framskridit under Rumäniens ordförandeskap. I lägesrapporten lyfts de viktigaste ändringsförslagen ur varje förslag till förordning fram. Dessutom konstateras det att när det gäller den horisontella förordningen och marknadsordningsförordningen har i huvudsak samsyn uppnåtts mellan medlemsstaterna. Däremot finns fortfarande öppna delar beträffande förordningen om strategiska planer inom GJP, trots att Rumänien har uppnått betydande framsteg. .

När det gäller förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitiken krävs fortsatt arbete inom delarna grön arkitektur, indikatorer i anslutning till genomförandemodellen och rapporteringskrav. I fråga om grön arkitektur

har samsyn inte uppnåtts i följande frågor: miljösystemets frivillighet, krav på god jordbrukshävd och goda miljöförhållanden (GAEC), tillämpning av villkorlighet på småbrukare samt föreskrivna verksamhetskrav (SMRs) när det gäller djurhälsan.

Förordningen om strategiska planer inom GJP (dokument 10103/19 + ADD 1)

Ur Finlands ståndpunkt är de viktigaste ändringsförslagen:

Definitioner (artikel 4)

När det gäller definitionen av en riktig jordbrukare skulle det vara frivilligt för en medlemsstat att göra definitionen. Till definitionen föreslås också ett tillägg om att en medlemsstat skulle som riktig jordbrukare kunna definiera en jordbrukare som har fått högst 5 000 euro i direkta bidrag under föregående år. Användningen av en sådan fast eurogräns skulle dock vara frivilligt för medlemsstaterna. Till definitionen av en bidragsberättigad hektar har dessutom lagts till en möjlighet för en medlemsstat att begränsa bidragsberättigandet av klimat- och miljöskäl. I definitionen av permanent gräsmark ger ändringsförslaget en medlemsstat möjlighet att beakta plöjning och/eller markbearbetning. När det gäller definitionen på ung jordbrukare föreslås avskaffande av krav på utbildning och kompetens. En medlemsstat skulle dock kunna ställa sådana krav om den så vill.

Villkorlighet och rådgivningstjänster för gårdar (artiklarna 11–13 och bilaga III)

För villkorlighetskraven föreslås flera förändringar som skulle utgöra villkor för att få fullt stöd från direkta stöd som finansieras helt av EU inom den första pelaren och jordbrukarstöd för landsbygdsutveckling som delfinansieras inom den andra pelaren, utan särskild ersättning till jordbrukarna. Ur Finlands perspektiv är de viktigaste ändringarna av förbudet mot bar mark till minimikrav på marktäckning samt möjligheten till krav på diversifiering av jordbruket som tillagts som alternativ till kravet på växelbruk. Kravet på skydd av torvmarker och våtmarker föreslås träda i kraft senast 2024. I minimiandelen icke-producerande arealer av jordbruksmark föreslås tillägg av möjligheten att beakta arealer med högt ekologiskt värde och/eller områden med fånggrödor eller områden med kvävebindande grödor där växtskyddsmedel inte används. Kravet skulle endast tillämpas på de områden som är mest ändamålsenliga.

Instrumentet för hållbar användning av näringsämnen skulle flyttas från villkorlighet till rådgivningstjänster för gårdar och en medlemsstat skulle om den så vill kunna ta i bruk något annat motsvarande instrument i stället för kommissionens instrument. Från de föreskrivna verksamhetskraven föreslås att kraven gällande identifiering och registrering av djur samt kravet gällande anmälan av vissa djursjukdomar tas bort.

Direkta stöd (artikel 15, 26 och 28)

I ändringsförslaget om minskning av stöden skulle frivillighet bara gälla kostnader som dras av från utbetalningar. I artikel 15 saknas avdrag för entreprenadkostnader som fanns i tidigare versioner. Dessutom skulle medlemsstaterna själva kunna definiera sättet att beräkna kostnader och löner i den nationella strategiplanen för den gemensamma jordbrukspolitik. Ett kompletterande omfördelningsstöd baserat på hållbarhet skulle vara frivilligt.

I artikel 15 har också gjorts ett tillägg om att en medlemsstat som minimikrav för att få direkta stöd i stället för en gräns baserad på minsta antal hektar alternativt skulle kunna

välja en gräns i euro som berättigar till utbetalning. För djurersättningar bör det dock ställas upp en undre gräns i euro för betalningar för de jordbrukare vars antal hektar eventuellt hamnar under den undre arealgräns som ställs upp.

I artikel 26 ingår till skillnad från kommissionens förslag en möjlighet till frivilligt genomförande av omfördelningsstödet i medlemsstaterna.

Med klimat- och miljösystemet för direkta stöd, det s.k. miljösystemet, skulle utöver klimat- och miljömål även andra målsättningar kunna uppfyllas, som målet att förbättra djurens välbefinnande.

Branschspecifika interventionstyper (artikel 44 och 60)

De centrala ändringsförslagen gäller flexibilitet för producentorganisationer inom frukt- och grönsaksbranschen att välja branschspecifika verksamhetsprogram mellan miljö- och klimatmålen.

Interventionstyperna för landsbygdsutveckling (artikel 65, 68, 69 och 70)

I artikel 65 som gäller miljö- och klimatåtgärder samt djurhälsoåtgärder har grunderna för bestämning av ersättningsnivåer tydliggjorts, så att bestämningen av ersättningsnivå efter ändringen skulle vara mera flexibelt än i det tidigare förslaget.

När det gäller investeringar föreslås avvika från kommissionens förslag att som maximalt stödbelopp behålla 75 procent och dessutom 100 procent i speciella fall. Till dessa speciella fall har också tillagts infrastrukturinvesteringar i jord- och skogsnäringen, t.ex. skogsbilvägar. I ändringsförslaget har medlemsstaterna givits en möjlighet att själv definiera stora infrastrukturprojekt. Bland annat bredbandsinvesteringar och investeringar i anslutning till förnybar energi skulle vara möjliga i större omfattning, utan koppling till lokal utveckling som utgår från lokala behov.

Stöd till start av företagsverksamhet utanför jordbruk skulle enligt ändringsförslaget vara möjligt även utan koppling till lokala utvecklingsstrategier.

Den utformning som föreslås för användning av riskhanteringsverktyg skulle ge större möjlighet till övervägande vid verkställandet. Enligt förslaget skulle en medlemsstat inte behöva ta åtgärder enligt artikel 70 i bruk om medlemsstaten har tillgång till tillräckliga nationella verktyg för sina riskhanteringsbehov. Stöd skulle kunna beviljas för olika slags riskhanteringsverktyg. Tillägget till definitionen av gemensam fond i artikel 70 preciserar för vilka ekonomiska förluster det kan betalas ersättning.

Bestämmelser gällande finansiering

För det kopplade inkomststödet föreslås att den nuvarande nivån bibehålls.

Genomförandemodell (artikel 89, 110, 110, 115 och 121a)

Bestämningarna av maximal stödnivå skulle som utgångspunkt tillämpas på jordbrukarstöden eftersom det skulle vara svårt att tillämpa motsvarande förfarande på andra stöd. En ny utformning skulle göra regionala förvaltningsmyndigheter möjliga samt skulle betona möjligheten att inrätta regionala underkommittéer i tillsynen. Vid utarbetandet av den prestandabaserade ramen skulle rapporteringen bibehållas, men uppföljningen av målen skulle göras vartannat år i stället för varje år. Den årliga

resultatbedömningen föreslås göras vartannat år. Dessutom har differensen mellan resultatindikatorernas preliminära uppgifter och utfallet gjorts mer flexibel. Under det första året 2022 skulle differensen kunna vara 45 procent, år 2023 skulle differensen kunna vara 40 procent och år 2024 35 procent, varvid medlemsstaten måste lämna en redogörelse till kommissionen om överskridanden.

Den horisontella förordningen (dokument 10135/19)

Både Österrike och Rumänien har gjort ett otal tekniska förändringar och preciseringar i förordningen bland annat när det gäller kompletteringar av hänvisningar till förordningar och icke uttömmande listor. De egentliga innehållsmässiga förändringarna är mindre och fokuserar på nedanstående områden. De för Finland viktigaste förändringsförslagen av dessa gäller arealmonitorering och tillsyn och påföljder av villkorligheten. På flera punkter regleras rapporterings- och uppföljningsskyldigheter i första hand i förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitikerna och om de processer och följder som orsakas av brister i anslutning till dem i den horisontella förordningen. Sådana punkter är till exempel avbrytande av utbetalningar (artiklarna 38-40) och resultatutredning (artikel 52).

Utbetalande organ och samordningsorgan (artikel 8)

Det skulle fortfarande vara möjligt att inrätta regionala utbetalande organ.

Finansiell disciplin (artikel 15)

När det gäller finansiell disciplin föreslås att tröskelvärdet 2000 euro bibehålls innan budgetdisciplin tillämpas på stödbeloppet.

Mellanliggande betalningar (artikel 30)

Mellanliggande betalningar som kommissionen gjort för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling skulle även gälla betalningar för tekniskt bistånd. På motsvarande sätt skulle tekniskt bistånd anges separat i det utbetalande organets utgiftsredogörelser.

Förbud mot dubbelfinansiering (artikel 34)

Artikeln skulle preciseras så att förbudet gäller uppgivande av samma utgift två gånger.

Utbetalningar till stödmottagare (artikel 42)

Enligt ändringsförslaget måste kommissionen, när totalanslaget gör det möjligt, anta en genomförandeakt om en medlemsstat i ett brådskande fall söker förskottsbetalning av en större procentandel och/eller undantag från betalningsfristen från det som är möjligt enligt artikel 42. I praktiken skulle ändringsförslaget fastställa nuvarande praxis i skriftlig form.

Årligt gransknings- och godkännandeförfarande för resultatet (artikel 52)

Det föreslagna tillägget gäller en minst 30 dagars påminnelsetid som ska ges medlemsstaterna innan beslut om avdrag i utgifterna i en situation där resultat inte har uppnåtts.

Integrerat administrations- och kontrollsystem (artikel 63–73)

Ändringsförslaget skulle lägga till svinregistret till definitionen av djurregister och ändra termen ”system utan ansökningar” till termen ”automatiskt ansökningssystem”. Det skulle ges övergångstid för att ta arealmonitoreringen i bruk och tillhörande data skulle kunna förvaras som rådata på en extern server när förvaringstiden är minst tre år. I alla tre kvalitetsövervakningarna skulle tidsfristen förlängas med två veckor. En medlemsstats frihet gällande tillämpningsområdet för ett automatiskt ansökningssystem skulle utökas.

- Artikel 63: Den möjlighet att använda svinregistret som verktyg för stödadministrationen som redan ingick i förslaget har kompletterats så att en medlemsstat kan antingen använda det eller inte använda det enligt eget önskemål.
- Artikel 64: För genomförande av arealmonitoreringen föreslås en övergångstid vars längd har preciserats i ändringsförslaget. I ändringsförslaget föreslås skyldighet att genomföra monitoreringen som en del av det integrerade administrations- och kontrollsystemet från 2024. Ändringen undanröjer i sig inte skyldigheten att införa arealmonitorering på ett ännu inte preciserat sätt.
- Artikel 65: Ändringsförslaget skulle förkorta skyldigheten att bevara data från tio till sju år. Ifrågavarande material uppstår av de årliga resultat- och andra uppföljningsuppgifterna som utgör en fast del av uppföljningen av den strategiska planen för den gemensamma jordbrukspolitiken.
- Artikel 68: I ändringsförslaget skulle tidsfristen inom vilken en medlemsstat ska lämna rapporten över kvalitetsgranskningen, eventuella korrigerande åtgärder med anledning av observerade brister och deras planerade tidsplan i anslutning till arealmonitorering förlängas med en månad. Tilläggs månaden skulle ge kvalitetsgranskningen av arealmonitoreringen och dess rapportering mer tid än andra kvalitetsgranskningar.

Granskningen av kommersiella dokument (artikel 74–83)

Enligt ändringsförslaget skulle granskningen av kommersiella dokument förenklas i förhållande till tidigare.

Tillsyn av villkorligheten och påföljder (artikel 84–87)

Enligt ändringsförslaget skulle villkorlighetens administrativa påföljder bara grundas på tillsyn som nämns i artikel 84. Detta skulle kunna betyda att försummelser som observerats vid annan tillsyn än tillsynen av villkorligheten inte beaktas vid bestämning av påföljder för försummelser av villkorligheten. Dessutom föreslås att bestämmelserna gällande uppsåtlig försummelse tas bort.

I ändringsförslaget föreslås att om man vid monitoreringen observerar försummelse av villkorlighetskraven så skulle påföljderna riktas enbart mot de stödmottagare (1 %) som finns i tillsynsurvalet för villkorligheten.

Enligt ändringsförslaget skulle inte en administrativ påföljd på grund av försummelse av villkorlighetskrav tillämpas på stödmottagare som får stöd i stödsystemet för små gårdar eller som har mindre jordbruksmark än [x] hektar. Dessutom skulle en medlemsstat kunna besluta att inrätta ett förenklat tillsynssystem för stödmottagare inom stödsystemet för små gårdar.

Enligt kommissionens förslag skulle en medlemsstat kunna besluta att inte fastställa påföljder för försummelse av villkorligheten om det är frågan om ett mindre belopp. I stället för 100 euro som kommissionen föreslagit föreslås 250 euro. När det gäller påföljder i det för medlemsstaterna frivilliga systemet med tidig varning skulle reglerna i huvudsak motsvara de nuvarande reglerna, men om en stödmottagare inte har korrigerat försummelsen enligt uppmaningen till korrigering skulle påföljden fastställas för det år då det har observerats att uppmaningen till korrigering inte har följts.

Upphävningar (artikel 102)

Preciseringen skulle gälla bland annat det, att kommissionens och medlemsstatens delade ansvar (50/50) för belopp som ej kan återkrävas fortsätter beträffande återkraven för tidigare perioder.

Marknadsordningsförordningen (dokument 7451/1/19 REV 1)

Viner (artikel 81, 90a, 119, 122)

Tillägg av nya vinsorter, som sorter i *Vitis Labrusca*-släktet, föreslås inte längre. Användning av hybrid sorter i SAN eller viner med skyddad ursprungsbeteckning skulle vara tillåten.

Enligt ändringsförslagen skulle viner som nya obligatoriska märkningar förses med en näringsvärdesdeklaration och ingrediensförteckning. Den förra skulle kunna begränsas till bara energimärkning och den senare skulle kunna ges elektroniskt och inte behöva finnas på etiketten. För förpackningsmärkningar skulle också en övergångstid tillämpas.

Till klasserna för druvprodukter har nya obligatoriska märkningar ”alkohol borttagen” och ”alkohol delvis borttagen” lagts till. Detta skulle betyda att viner med låg alkoholhalt eller alkoholfria viner kan tillverkas av vin, starkvin och mousserande vin.

Socker (artikel 193a)

När det gäller socker har det gjorts tekniska ändringsförslag i några artiklar bl.a. på grund av att definitionen av marknadsföringsår tagits bort. Kommissionen skulle ges befogenhet att utfärda delegerade förordningar för att tillfälligt, helt eller delvis, undanröja importtull på melass överensstämmande med CN-kod 1703. Vid tillämpning av detta skulle kommissionen kunna anta genomförandeförordningar utan kommittéförfarande.

Hampa (artikel 189)

I ändringsförslaget föreslås att de nuvarande tillsynsbestämmelserna för import av hampa och frön till hampa bibehålls i marknadsordningsförordningen. Kommissionen har föreslagit att reglerna för import tas bort.

Nationellt stöd i Södra Finland (artikel 214a)

I ändringsförslaget ingår också en ny artikel 214a som gör det möjligt för Finland att betala ut nationellt stöd i Södra Finland fram till 2027.

Kommissionens ursprungliga förslag

Det huvudsakliga innehållet i förslagen till förordningar beskrivs mera detaljerat i U-skrivelsen.

Förordningen om strategiska planer inom GJP COM(2018) 392 final

Förordningen om strategiska planer inom GJP skulle innehålla allmänna och särskilda bestämmelser om användning av Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling för att förverkliga målsättningarna för GJP och de anknytande indikatorerna. Förordningen skulle gälla grundläggande bestämmelser för att skydda miljön, klimatet, folkhälsan, djur- och växthälsan samt djurens välbefinnande, åtgärder gällande direktstöd och åtgärder gällande landsbygdsutveckling. Förslaget till förordning innehåller även en beskrivning av strukturen för den strategiska planen samt för uppföljningen och utvärderingen av hur målen har uppfyllts. Den strategiska planen skulle till sin struktur i hög grad likna de nuvarande utvecklingsprogrammen för landsbygden, men kommissionen betonar att de strategiska planerna skulle vara enkla och koncisa och att de detaljer som tidigare krävdes inte längre skulle vara nödvändiga. Uppföljning, uppföljningskommittéer, landsbygdsnätverk, årsmöten, årsrapporter och utvärderingar som för närvarande hänförs sig till utvecklingsprogrammen för landsbygden skulle nu utvidgas till att gälla hela GJP.

Medlemsstaterna skulle vara tvungna att göra upp en strategisk plan för GJP, vilken skulle inkludera både direkta jordbruksstöd, utvecklingsåtgärder för landsbygden och sektorspecifika stödprogram. Planen skulle utvärderas och godkännas av kommissionen. Planen skulle omfatta åtgärder som ska finansieras ur Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling för att uppnå de särskilda mål som avses i artikel 6 i förslaget till förordning. Dessa särskilda mål är:

- a) att stödja en livskraftig jordbruksinkomst och motståndskraft över hela EU:s territorium för att förbättra livsmedelstryggheten,
- b) att öka konkurrenskraften och marknadsorienteringen, med ett större fokus på forskning, teknik och digitalisering,
- c) att förbättra jordbrukarnas position i värdekedjan,
- d) att bidra till begränsning av och anpassning till klimatförändringarna och att främja hållbar energi,
- e) att främja en hållbar utveckling och effektiv förvaltning av naturresurser som vatten, mark och luft,
- f) att bidra till skyddet av den biologiska mångfalden, förbättra ekosystemtjänsterna och bevara livsmiljöer och landskap,
- g) att locka unga jordbrukare till branschen och underlätta utvecklandet av företagsamheten i landsbygdsområdena,
- h) att främja sysselsättning, tillväxt, social delaktighet och lokal utveckling i landsbygdsområdena, däribland inom bioekonomi och hållbart skogsbruk,
- i) att förbättra EU-jordbrukets möjligheter att tillmötesgå samhällets krav när det gäller livsmedel och hälsa, däribland kravet på säkra, näringsrika och hållbara livsmedel, kraven på livsmedelsavfall och respekten för djurens välbefinnande.

Planen skulle bygga på en nationell analys av styrkor, svagheter, möjligheter och hot och den definition av de nationella behoven och åtgärderna som har gjorts utifrån

analysen. De nationella målsättningarna för de åtgärder som medlemsstaten har valt skulle fastställas med utnyttjande av EU:s gemensamma resultatindikatorer.

I förslaget till förordning skulle miljö- och klimatmålen definieras så att de är mer krävande än under den nuvarande programperioden. Planens struktur skulle vara noggrant reglerad, och intressentgrupperna skulle höras när planen görs upp.

Planen skulle omfatta perioden mellan den 1 januari 2021 och den 31 december 2027.

Förslaget innehåller en redogörelse för GJP:s enhetlighet med den övriga politiken. Sambanden med miljö- och klimatpolitiken, hälsopolitiken, utvecklingssamarbetspolitiken och forskningspolitiken har identifierats.

Den horisontella förordningen COM(2018) 393 final

Syftet med förslaget till förordning är att stärka de förutsättningar som tillämpas på finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessutom sammanställer förslaget faktorer som anknyter till uppnåendet av målen för den gemensamma jordbrukspolitiken, till exempel de krav som ställs på medlemsstaternas förvaltningssystem och gemensamma bestämmelser, som kommissionens revision och godkännande av kontona samt administrationen och tillsynen av interventionerna. När det gäller tillsynen skulle förordningen omfatta allmänna bestämmelser och de grundläggande bestämmelserna om det integrerade administrations- och kontrollsystemet, de kommersiella dokumenten, villkorligheten och kommissionens granskningar av medlemsstaterna.

Marknadsordningsförordningen COM(2018) 394 final

Kommissionen föreslår inga betydande förändringar i förordningen om en samlad marknadsordning (EU) Nr 1308/2013. Interventionsåtgärderna enligt den gemensamma marknadsordningen skulle enligt förslaget till förordning vara desamma som förut.

Stadganden om EU:s kvalitetsordningar (geografiska beteckningar, ursprungsbeteckningar och garanterade traditionella specialiteter) finns i förordningarna (EU) nr 1308/2013 (druvviner), (EU) nr 1151/2012 (jordbruksprodukter och livsmedel) och (EU) nr 251/2014 (aromatiserade vinprodukter.) De föreslagna ändringarna i dessa förordningar skulle förenkla systemen och påskynda ansökningsförfarandet för beteckningar, registreringen och godkännandet av ändringar i produktspecifikationerna. Dessutom skulle definitionen på viners ursprungsbeteckning, som finns i förordningen (EU) nr 1308/2013, preciseras.

När det gäller aromatiserade vinprodukter skulle bestämmelserna om geografiska beteckningar i förordningen (EU) 251/2014 flyttas till förordningen (EU) nr 1151/2012. Dessutom skulle skyddade beteckningar förenas i samma register.

Det föreslås att stödbeloppen enligt förordningarna (EU) nr 228/2013 (om särskilda åtgärder inom jordbruket till förmån för unionens yttersta randområden) och (EU) nr 229/2013 (om särskilda åtgärder inom jordbruket till förmån för de mindre Egeiska öarna) ändras så att stödet skulle sänkas med 3,9 procent jämfört med den nuvarande perioden.

Rättslig grund/beslutsförfarande enligt EU-rätten

Den rättsliga grunden för förslagen är artikel 42 och artikel 43.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF) till de delar som gäller förordningen om strategiska planer inom GJP.

Den rättsliga grunden för förslagen är artikel 42 och artikel 43.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF) till de delar som gäller den horisontella förordningen.

Den rättsliga grunden för förslagen är artikel 43.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF) till de delar som gäller ändringar i förordningen om samlad marknadsordning (EU) Nr 1308/2013.

När det är fråga om ändringar som ska göras i förordningarna (EU) nr 1151/2012 och (EU) nr 251/2014 är den rättsliga grunden artikel 114 och den första underpunkten i artikel 118 i EUF-fördraget. När det gäller ändringarna som ska göras i förordning (EU) nr 228/2013 är den rättsliga grunden artikel 43.2 och artikel 349 samt när det gäller förordning (EU) 229/2013 artikel 43.2.

Förslagen till förordningar behandlas i normal lagstiftningsordning med Europaparlamentet.

I rådet fattas besluten med kvalificerad majoritet.

Behandling i Europaparlamentet

I Europaparlamentet ansvarar utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling (AGRI) för utarbetning av betänkanden. När det gäller förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitiken har utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet (ENVI) en särskild ställning bland de utskott som lämnar utlåtanden eftersom det är ett utskott som deltar i samarbetet (associated). I vissa situationer kan ett utskott som deltar i samarbetet lämna ändringsförslag direkt för behandling i plenum.

Förordningen om strategiska planer inom GJP

AGRI-utskottet röstade om betänkandet 2.4.2019 (A8-0200/2019).

De viktigaste ändringsförslagen är:

Som stödtak föreslås 100 000 euro. Kommissionens föreslagna trösklar föreslås tas bort. Löner till arbetskraft utanför jordbrukarfamiljen skulle kunna beaktas till 50 procent och i stödtaket skulle inte stöd till ung jordbrukare inräknas och inte heller miljösystemstöd. Om en medlemsstat använder 10 procent av de direkta stöden till omfördelningsstöd skulle inte stödtaket behöva användas i medlemsstaten.

Villkorlighetens krav föreslås bli lättade. Skyddskravet för torvmarker har förmildrats så att våtmarker och torvmarker skulle upprätthållas bara inom känsliga Natura 2000-

områden. Näringsämnesverktyget har tagits bort ur villkorlighetens krav. Förbudet mot bar mark har också lättats.

Miljö- och klimatsystemet inom den första pelaren, det så kallade miljösystemet, skulle bibehållas frivilligt för jordbrukaren, men för medlemsstaten skulle det vara obligatoriskt. Djurens välmående föreslås som tillägg till miljösystemet. Kommissionen skulle ges befogenhet att anta en delegerad förordning två månader efter att grundförordningen trätt i kraft, ur en ”katalog” där olika alternativ till miljösystemstöd räknas upp.

I betänkandet föreslås för båda formerna av direkta stöd en bestämd procentandel av de direkta stöden: 60 % till grundläggande inkomststöd och 5 % till omfördelningsstöd, 20 % till stöd i miljösystemet och för unga producenter ett stöd enligt bilaga X, som för varje medlemstats skulle utgöra cirka 2 % av den maximala nationella mängden direkta stöd. I förordningen skulle ett för Finland viktigt undantag i artikel 86.5.2 bibehållas som ger möjlighet att betala kopplat stöd över 13 %. I artiklarna gällande utveckling av landsbygden föreslås flera ändringar. Användningen av riskhanteringsåtgärder skulle vara frivilligt. Artikel 9 gällande investeringar har ändrats i många delar från kommissionens förslag. Exempelvis skulle medlemsstaterna kunna favorisera unga i investeringar. Det skulle också vara möjligt att stöda bredbandsprojekt. För bevattningsinvesteringar föreslås en egen artikel. I betänkandet ingår också stöd till företagsutveckling även efter startfasen. I artikeln gällande samarbete föreslås begränsningar i förhållande till nuvarande period.

Den horisontella förordningen

AGRI-utskottet röstade om betänkandet 8.4.2019 (A8-0199/2019).

De mest betydelsefulla ändringsförslagen ur Finlands perspektiv gäller villkorlighetspåföljderna. Rådgivning som ges inom ramen för ett rådgivningssystem för villkorligheten föreslås bli obligatoriskt för de stödmottagare som har fått en tidig varning. Jämfört med kommissionens förslag föreslår utskottet att medlemsstaternas subsidiaritet att besluta om villkorlighetspåföljder minskas, eftersom det i betänkandet föreslås i genomsnitt 10 % avdrag på stödet om det skulle vara frågan om en återkommande försummelse och minst 15 % avdrag på stödet om det skulle vara frågan om en avsiktlig försummelse. I kommissionens förslag nämns inga procentsatser.

I betänkandet har rapporteringen lättats något, men tillsynen har blivit betydligt hårdare. När det gäller granskningsförfarandet för stadgeenlighet vill utskottet granska stadgeenligheten även genom villkoren för stödberättigande på jordbrukarnivå.

Gällande granskningar vill man lägga till ett omnämnande om att en medlemsstat skulle kunna minska tillsynen när det administrativa systemet fungerar ordentligt och felnivån är på en acceptabel nivå. Dessutom vill man i förordningen införa ett krav på att granskningsurvalet skulle baseras efter behov på slumpmässigt urval för att bestämma felnivån och på riskbaserat urval som skulle fokusera på de största riskerna.

Integrerat administrations- och kontrollsystem

Det föreslås att i kraven på system som innehåller geografisk information lägga till bland annat uppgifter gällande skyddade områden. Kommissionen skulle ges möjlighet

att bevilja övergångstid för att ta arealmonitoreringssystemet i bruk för medlemsstater som inte tidigare utnyttjat motsvarande system. Till tillsynssystemet skulle läggas villkor det vill säga medlemsstaten skulle behöva göra administrativa kontroller av stödansökningar och komplettera dessa genom kontroller på plats. Medlemsstaternas frihet att besluta om tillsynsmängder skulle tas bort och det skulle förutsättas att det årliga antalet kontroller på plats skulle vara minst 5 procent av stödmottagarna för varje stödåtgärd. Tillsynen skulle även förstärkas så att den, vid ett betydande antal stadgebrott, skulle förutsätta ökade antal kontroller och göra det möjligt att minska dessa först när felnivån är acceptabel.

I betänkandet skulle befogenheten att bestämma om återkrav återföras till EU-nivån bland annat när det gäller gränsen för överseende och delat ansvar (50/50) mellan medlemsstaten och kommissionen för belopp som ej kan återkrävas.

Jordbrukets krisreserv skulle ha en storlek på minst 400 miljoner euro och skulle kunna nå upp till 1500 miljoner euro. Krisreserven skulle vara en fond utanför landsbygds- och jordbruksfonder.

Marknadsordningsförordningen

AGRI-utskottet röstade om betänkandet 1.4.2019 (A8-0198/2019).

De viktigaste ändringsförslagen är:

Det föreslås att interventionen utvidgas så att i fortsättningen även vitt socker, visst färskött, svinkött och kycklingkött ligger inom ramen för inköp till offentligt lager. I produktlistan för saluföringskrav skulle mjölk och mejeriprodukter, honung, nöt- och kalvkött, färskött och svinkött läggas till.

I betänkandet finns en ny artikel 218a enligt vilken kommissionen måste inrätta ett marknadsobservatorium för att främja transparensen på marknaden. Dessutom skulle observatoriet skapa ett varningssystem för eventuella marknadsstörningar. Utskottet föreslår också en ny artikel 219a som skulle kunna användas för att begränsa produktion.

I betänkandet föreslås dessutom att orden ”biff”, ”korv”, ”schnitzel”, ”hamburgare” och ”burgare” i fortsättningen endast får användas om produkter som innehåller kött.

Tillägg av idag förbjudna vinsorter och viner av Vitis Labrusca-släktet till listan över tillåtna sorter skulle inte godkännas. Dock skulle viner av Vitis Labrusca-släktet kunna odlas på historiska vingårdar. Viners näringsdeklaration skulle bara gälla energiinnehållet. Dessutom önskar man sig ingrediensförteckning för viner.

I betänkandet ingår fortsatt rättslig grund (artikel 214a) för det nationella stödet till Södra Finland för åren 2021–2027.

Nationell beredning

Jordbruks- och livsmedelssektionen (EU18) 27.6. och 10.7.2019

Skriftligt samråd med Ålands landskapsregering (JSM begäran om utlåtande 25.4.2019)

Utlåtande från Ålands landskapsregering 14.5.2019

MFF-ledningsgrupp 10.-11.7.2019 (skriftligt förfarande)

Riksdagsbehandling

Kompletterande U-skrivelse 11.7.2019

Nationell lagstiftning, inkl. Ålands ställning

Förordningen om strategiska planer inom GJP

Förordningen om strategiska planer inom GJP förutsätter att varje medlemsstat utarbetar en täckande strategisk plan som inkluderar direkta stöd, utvecklingsprogram för landsbygden samt sektorspecifika stödprogram. Kommissionen bedömer och godkänner strategiplanen.

Utarbetandet av den strategiska planen för GJP skulle som process betraktat i stor utsträckning vara likadant som utarbetandet av landsbygdsprogrammet under den nuvarande programperioden. Planens struktur skulle också till många delar motsvara strukturen hos det nuvarande programdokumentet gällande landsbygdsutveckling, men antalet detaljer som ska inkluderas i planen torde kunna vara mindre än tidigare. Å andra sidan måste planen dra upp riktlinjer för sådant som under den nuvarande programperioden har reglerats i EU-förordningar. Detta skulle innebära att arbetet med att bereda den nationella lagstiftningen, på vilken verkställandet av de valda åtgärderna skulle bygga i större utsträckning än tidigare, och den nationella lagstiftningens omfattning skulle öka betydligt.

I fortsättningen skulle medlemsstaterna med undantag av villkorligheten ha större frihet att definiera detaljerna i stödsystemen, men samtidigt skulle det innebära att större vikt läggs på uppnåendet av målen och valet av indikatorer.

Förordningen om strategiska planer inom GJP skulle enligt det ovan nämnda medföra ett betydande och mycket omfattande beredningsarbete i anknytning till den nationella lagstiftningen. I praktiken skulle det bli nödvändigt att antingen göra betydande ändringar i både den nuvarande lagen om Europeiska unionens direktstöd till jordbruket (193/2013) och lagen om vissa programbaserade ersättningar till jordbrukare (1360/2014) eller upphäva dem och bereda ersättande lagar. Beredningen av statsrådets och Jord- och skogsbruksministeriets förordningar som har getts med stöd av de nämnda lagarna måste i så fall göras om helt, och de gällande förordningarna måste upphävas. Detsamma skulle gälla lagen om strukturstöd till jordbruket (1476/2007) och lagen om strukturstöd för renhushållning och naturnäringar (986/2011) samt de statsrådets förordningar som har getts med stöd av de aktuella lagarna. Det mest ändamålsenliga vore att genomföra en totalreform av lagstiftningen om strukturstöd. Lagen om en marknadsordning för jordbruksprodukter (999/2012) måste också ändras till många delar. Förordningen om strategiska planer inom GJP skulle även leda till förändringar i lagen om stödjande av landsbygdens utveckling (28/2014) och statsrådets förordningar som har getts med stöd av den.

Omfattningen av de frågor som ska regleras i den nationella lagstiftningen skulle enligt uppskattningar också öka avsevärt jämfört med nuläget, eftersom man i EU-förordningarna ger medlemsstaterna flexiblare möjligheter att reglera till exempel olika definitioner, som definitionen på odlingsmark.

Den horisontella förordningen

I och med att den horisontella förordningen träder i kraft skulle i synnerhet den nationella lagstiftningen om tillsynen av och påföljderna gällande areal- och djurbaserade åtgärder inom Europeiska garantifonden för jordbruket öka betydligt, eftersom dessa frågor tidigare har reglerats mycket detaljerat i EU:s lagstiftning. Detta skulle i praktiken innebära ändringar i lagen om verkställighet av jordbruksstöd (192/2013) och statsrådets förordningar om tillsynen som har getts med stöd av den. Av samma orsaker skulle även lagen om en marknadsordning för jordbruksprodukter behöva ändras.

Marknadsordningsförordningen

Inga betydande konsekvenser för den nationella lagstiftningen.

Ålands ställning

Finland har i samband med uppkomsten av landskapet Ålands självstyre på 1920-talet förbundit sig internationellt att garantera landskapet dess självstyrelse, svenska språk och lokala sedvänjor. Samtidigt bibehöll Finland suveräniteten över Ålandsöarna (Folkförbundsrådets i Nationernas förbund beslut år 1921).

Landskapet Åland har en särställning i Finlands statsskick. Det finns också internationella garantier för landskapet Ålands självstyrelse (se RP 1/1998 rd, s. 177/II). Landskapet Ålands särställning tar sig uttryck i synnerhet som en omfattande självstyrelse, för vilken det finns internationella garantier framför allt med anledning av den s.k. Ålandsöverenskommelsen från år 1921 (GrUB 10/1998 rd, s. 34—35). I 120 § grundlagen konstateras att landskapet Åland har självstyrelse enligt vad som särskilt bestäms i självstyrelselagen för Åland.

I 75 § 1 mom. i grundlagen konstateras att angående lagstiftningsordningen för självstyrelselagen för Åland gäller det som särskilt bestäms i självstyrelselagen. Självstyrelselagen är formellt sett inte en grundlag, men den kan jämföras med en grundlag med anledning av dess försvårade lagstiftningsordning (se RP 1/1998 rd, s. 127/I). Bestämmelser om stiftande, upphävande och ändring av självstyrelselagen finns i 69 § i självstyrelselagen.

Enligt 18 § 15 och 18 punkten i självstyrelselagen har landskapet lagstiftningsbehörighet i frågor som gäller jord- och skogsbruk och styrning av lantbruksproduktionen samt tillvaratagande av jordbruksmarks produktionsförmåga. Enligt 27 § 15 punkten i självstyrelselagen har riket lagstiftningsbehörighet i frågor som gäller priset på lantbruks- och fiskeriprodukter samt främjande av export av lantbruksprodukter.

Den gällande självstyrelselagen trädde i kraft innan Finland anslöt sig till Europeiska unionen, och enligt självstyrelselagen är lagstiftningsbehörigheten i frågor som gäller jordbruk och utveckling av landsbygden för tillfället fördelad mellan riket och landskapet på ovannämnda sätt. Utgående från den delade behörigheten har man utvecklat praxis för vilka stödformer som hör till landskapet Ålands respektive rikets behörighet. Den behörighetsfördelning som tillämpas i dag skapades när jordbrukspolitiken styrdes på nationell nivå. Efter att Finland blev en del av den europeiska gemensamma marknaden utgör dessa politiska områden inte längre nationella frågor, utan Finland är liksom de övriga EU-medlemsländerna skyldigt att följa den jordbruks- och fiskeripolitik som är gemensam för hela EU.

Eftersom självstyrelselagen stiftades innan Finland anslöt sig till Europeiska unionen överensstämmer ordalydelsen i lagen inte med det gällande läget. Priset på lantbruksprodukter fastställs t.ex. inte längre på nationell nivå, såsom den gällande självstyrelselagen ger vid handen, utan situationen har förändrats avsevärt efter att självstyrelselagen stiftades: Lantbruksinkomstlagen har upphävts, lantbruksinkomstförhandlingar förs inte längre och inga riktpriiser fastställs längre för produkterna.

När det gäller priset på lantbruksprodukter har bestämmelserna i självstyrelselagen av tradition tolkats så, att rikets behörighet omfattar de stödssystem genom vilka lantbruksproducenterna får ersättning för nedsatta priser. Dessa stödformer innehåller t.ex. inga stödelement för kostnaderna för särskilda åtgärder, såsom miljöstöd. Utifrån vad som konstaterats ovan har rikets behörighet under Finlands EU-medlemskap traditionellt ansetts omfatta de direkta stöd som är helt och hållet EU-stöd, dvs. som finansieras med medel ur Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ), s.k. pelare I-stöd, samt nationella stöd för jordbruk och trädgårdsodling som finansieras med medel från statsbudgeten.

Landskapet Ålands behörighet har i sin tur ansetts omfatta de stödformer som delvis finansieras med medel ur Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU), s.k. pelare II-stöd, och som har inkluderats i landsbygdsutvecklingsprogrammet för landskapet Åland. Under de tidigare finansieringsperioderna har landskapet Åland haft ett särskilt landsbygdsutvecklingsprogram, vars förvaltning det har ansvarat för i egenskap av förvaltningsmyndighet. Inom landskapet Åland gäller också särskilda landskapslagar om de stödformer som hör till landskapets lagstiftningsbehörighet.

Avsikten är att under den pågående totalrevisionen av Ålands självstyrelselag se över bestämmelserna för den ovan nämnda behörighetsfördelningen mellan landskapet och riket.

Enligt 32 § i självstyrelselagen kan genom förordning och med landskapsregeringens samtycke uppgifter som hör till riksförvaltningen för viss tid eller tills vidare överföras på en landskapsmyndighet eller uppgifter som hör till landskapsförvaltningen överföras på en riksmyndighet (överenskommelseförordning). Överenskommelseförordningar utfärdas av republikens president. I fråga om stödformer som delvis finansieras med medel ur EJFLU, dvs. sådana stödformer som hör till landskapets lagstiftningsbehörighet har genom en överenskommelseförordning (*Republikens presidents förordning om skötseln av de uppgifter i landskapet Åland som hör till det*

utbetalande organet för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (Ejflu), 133/2016) befogenhet i ärenden som gäller utbetalande organ överförs från landskapet till staten (behörig myndighet, utbetalande organ, skötseln av det utbetalande organets uppgifter till vissa delar samt attesterande myndighet).

I 59 a § 2 mom. i självstyrelselagen konstateras att om det beslut som ska fattas inom Europeiska unionen helt eller delvis gäller tillämpning av Europeiska gemenskapens gemensamma politik på Åland, formulerar landskapsregeringen innehållet i Finlands ställningstagande till den del saken enligt denna lag annars skulle höra till landskapets behörighet.

När åtgärder vidtas i Finland med anledning av beslut som har fattats inom Europeiska unionen är lagstiftningsbehörigheten och behörigheten i förvaltningsärenden enligt 59 b § i självstyrelselagen fördelad mellan landskapet och riket på det sätt som följer av självstyrelselagen. Landskapsmyndigheterna och riksmyndigheterna ska samråda om de åtgärder de kommer att vidta är beroende av varandra. Om endast en åtgärd kan vidtas i medlemsstaten i ett förvaltningsärende där både landskapet och riket har behörighet enligt självstyrelselagen fattas beslutet om åtgärden av riksmyndigheten. Beslutet ska fattas efter samråd med landskapsmyndigheten så att samförstånd eftersträvas och landskapsmyndighetens ståndpunkter så långt som möjligt blir beaktade. Om medlemsstaterna enligt EU:s lagstiftning [gemenskapsrätten] i något fall där både landskapet och riket har behörighet får utse endast en förvaltningsmyndighet, utser riket denna myndighet. När denna myndighet fattar ett beslut som annars skulle höra till landskapets behörighet, skall beslutet fattas i enlighet med landskapsregeringens ståndpunkt. Landskapsregeringen har enligt 59 b § i självstyrelselagen dessutom rätt att stå i kontakt med kommissionen i ärenden som hör till landskapets behörighet och som gäller verkställighet i landskapet av beslut som har fattats inom Europeiska unionen.

Ålands landskapsregerings ställningstaganden

Ålands landskapsregering har i januari 2019 lämnat sina synpunkter om kommissionens förordningsförslag till jord- och skogsbruksministeriet angående i synnerhet kravet på en enda strategisk plan inom den GJP, förvaltningsmyndigheten, uppföljningskommittén och budgetramen.

Ålands landskapsregering betonar betydelsen av att EU-rätten formuleras så att den är förenlig med de konstitutionella förhållandena i Finland vid den nationella beredningen och genomförandet av gemenskapens politik i Finland. Ur det perspektivet är kommissionens förslag om endast en GJP-strategiplan per medlemsstat problematiskt då landskapsregeringen enligt självstyrelselagen ska beredas möjlighet att formulera strategin inom ramen för landskapets behörighetsområde. Ålands landskapsregering anser att EU-rätten skall utformas så att det i en medlemsstat är möjligt att formulera fler GJP-strategiplaner.

Ålands landskapsregering konstaterar vidare att kommissionens förslag att medlemsstaten ska utse endast en förvaltande myndighet för sin strategiska plan också är problematiskt ur självstyrelselagens perspektiv. Självstyrelsesystemet innebär en fullständig uppdelning av både lagstiftnings- och förvaltningsbefogenheter, dvs inom ett område där respektive part har behörighet har man exklusiv behörigheten rörande

allt från lagstiftning, beredning, förvaltning, uppföljning, övervakning och finansiering. Ålands landskapsregering förslår därför att EU-rätten ska formuleras så att det är möjligt att ha fler förvaltningsmyndigheter per medlemsstat i syfte att säkerställa möjligheten att skapa förvaltningssystem som respekterar Finlands nationella regleringar. Om EU-rätten skulle utformas så att enbart en förvaltande myndighet per medlemsstat är möjlig kommer svåra juridiska problem att uppkomma nationellt vid genomförandet av programmet då den förvaltande myndigheten juridiskt sett inte enligt självstyrelselagen har några förvaltningsbefogenheter på Åland. Dessutom måste också de finansiella bestämmelserna under anpassas så att det är möjligt att tillämpa parallella finansiella planer samt ett tillämpligt uppföljningssystem av strategin i form av fler övervakningskommittéer.

Ålands landskapsregering lyfter i sitt ställningstagande även fram att landskapsregeringens ställningstaganden borde ingå i Finlands förhandlingspositioner, och att Finland ska föra fram dessa i de kommande förhandlingarna.

Ålands landskapsregering har i sitt utlåtande 14.5.2019 konstaterat att beskrivningen i den kompletterande U-skrivelsen av förordningen om strategiska planer inom GJP för Åland motsvarar dess uppfattning.

Förslagens konsekvenser

Österrikes och Rumäniens ändringsförslag

Förordningen om strategiska planer inom GJP (dokument 10103/19 + ADD 1)

Ekonomiska konsekvenser

Ändringsförslagen har inga betydande ekonomiska konsekvenser.

Övriga konsekvenser

- Konsekvenser för förvaltningen

Möjligheten att senarelägga verkställandet av det krav gällande skydd av våtmarker och torvmarker som föreslagits till villkorlighetskraven på god jordbrukshävd och miljö till 2024 skulle ge förvaltningen mer tid att klarlägga jordbruksskiftenas jordarter per skifte. Kravet på växelbruk skulle enligt ändringsförslaget vara möjligt att genomföra med kravet på diversifiering av grödorna som alternativ. Detta skulle underlätta tillsynen, eftersom kravet på diversifiering av grödorna skulle kunna granskas för varje år för sig, under det att växelbruk i stället skulle kräva komplicerad tillsyn under flera år och verifiering av att kraven uppfylls i situationer där jordbruksskiftenas gränser eller förvaltning ändras,

Borttagning av krav gällande identifiering och registrering av djur samt anmälan av djursjukdomar ur villkorlighetskraven skulle minska förvaltningens arbete eftersom påföljder för försummelse av dessa krav inte skulle föras till systemet för villkorlighet. Försummelser av identifiering och registrering av djur skulle även i fortsättningen påverka systemen för kopplade stöd och stöd för djurens välbefinnande.

Den föreslagna möjligheten att i stället för kommissionens instrument för hållbar användning av näringsämnen använda annat motsvarande instrument skulle förenkla genomförandet av reformen.

Bestämningen av ersättningsnivån för miljö- och klimatåtgärder och åtgärder för djurens välbefinnande skulle i och med ändringsförslaget vara flexiblere än i kommissionens ursprungliga förslag.

En marginal i riskhanteringsinstrumenten enligt ändringsförslagen skulle ge medlemsstaten mer möjlighet att överväga på vilket sätt riskhanteringen ska realiseras. När det gäller riskhanteringsinstrumenten skulle en marginal enligt ändringsförslagen vid genomförandet av riskhanteringen möjliggöra friare fokusering av anslagen.

- Konsekvenser för aktörer

När det gäller ändringsförslagen om villkorligheten skulle de mest märkbara vara ändringen av förbudet mot bar mark till minimikrav på marktäckning. Det minimikrav på marktäckning som föreslås i stället för ett strängt förbud mot bar mark skulle ge jordbrukarna bättre möjligheter för sedvanliga odlingsåtgärder på till exempel lerjordar. De föreslagna ändringarna i andelen ej produktiva arealer skulle ge jordbrukarna mer valmöjligheter för att uppfylla kravet om medlemsstaten så beslutar. Borttagning av kraven på identifiering och registrering av djur samt anmälan av djursjukdomar från villkorligheten skulle förenkla villkorlighetskraven och skulle minska de stödavdrag som av försummelser av dessa medför.

- Miljökonsekvenser

Det minimikrav på marktäckning som föreslås i stället för ett strängt förbud mot bar mark skulle försvaga skyddet av jordmånen i förhållande till kommissionens förslag, men skulle å andra sidan kunna förbättra jordmånens status i förhållande till nuläget beroende på genomförandet av kravet. Den föreslagna möjligheten att i stället för växelbrukskravet i villkorligheten verkställa kravet om diversifiering av grödorna skulle minska de positiva miljökonsekvenserna av kravet eftersom växelbruk förbättrar jordmånens kvalitet bättre än ett årligt krav på diversifiering av grödorna. Den möjliga senareläggningen av verkställandet av kravet gällande skydd av våtmarker och torvmarker till 2024 skulle flytta den miljönytta som kan uppnås genom kravet med några år.

Den horisontella förordningen (dokument 10135/19)

Ekonomiska konsekvenser

I ändringsförslagen har det föreslagits att tröskelvärdet för finansdisciplinen bevaras på samma nivå som innevarande period, 2000 euro. Detta skulle inte förändra effekten på fördelningen av stöden mellan medlemsstater eller jordbrukare i förhållande till innevarande period, men i kommissionens förslag finns inget tröskelvärde. Å andra sidan är användning av finansdisciplin i sig en åtgärd som inte skulle användas i första hand utan endast vid oundvikligt behov. I det fallet är bedömningen av ekonomiska konsekvenser i förhand svår. Rumänien hade under sin ordförandeperiod lyft upp ärendepunkten till en punkt i budgetramförhandlingen.

De största direkta och indirekta ekonomiska konsekvenserna av den horisontella förordningen skulle sammanhålla med utveckling av informationssystem. Informationssystemens kostnader skulle vara av engångskaraktär samt årliga genomförandekostnader. För genomförande av arealmonitoreringen föreslås en övergångstid. I ändringsförslaget föreslås skyldighet att genomföra monitoreringen som en del av det integrerade administrations- och kontrollsystemet från 2024. Ändringen undanröjer i sig inte skyldigheten att införa arealmonitorering på ett ännu inte preciserat sätt, men skulle ge önskad övergångstid så att genomförandet skulle vara möjligt inom övergångstiden. Ändringsförslaget skulle även förkorta skyldigheten att bevara data från tio till sju år. Ifrågavarande material uppstår av de årliga resultat- och andra uppföljningsuppgifterna som utgör en fast del av uppföljningen av den strategiska planen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Den förkortade skyldigheten att bevara materialet skulle kunna underlätta administrationen av materialet.

Övriga konsekvenser

- Konsekvenser för förvaltningen

Ändringsförslagen ändrar inte i praktiken på det att i och med att den horisontella förordningen träder i kraft skulle i synnerhet den nationella lagstiftningen om tillsynen av och påföljderna gällande areal- och djurbaserade åtgärder inom Europeiska garantifonden för jordbruket öka betydligt, eftersom dessa frågor tidigare har reglerats mycket detaljerat i Europeiska unionens lagstiftning. Förslagen till ändringar är i huvudsak preciserande, tekniska och har endast i några delar påverkan på förvaltningen och aktörerna. Konsekvenserna på förvaltningen och aktörerna när det gäller den horisontella förordningen beror på förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitiken, eftersom på flera punkter regleras rapporterings- och uppföljningsskyldigheter i första hand i förordningen om strategiska planer inom den gemensamma jordbrukspolitiken och de processer och följder som orsakas av brister i anslutning till dem i den horisontella förordningen.

Ändringsförslaget om möjligheten att använda svinregistret som verktyg för administration av stöd kan ge önskad förenkling, eftersom det befintliga registret skulle kunna utnyttjas i stödsystemen.

Ändringsförslaget där försummelse av villkorlighetskraven som observerats genom monitorering skulle kunna riktas enbart mot stödmottagare i tillsynsurvalet för villkorligheten (1 %) skulle minska arbetet och kostnaderna i förvaltningen när oklara villkorlighetsfall i monitoreringsövervakningen inte skulle behöva utredas för andra gårdar än de som ingår i urvalet för tillsyn av villkorligheten. Det administrativa arbetet skulle också minskas av möjligheten att inte fastställa administrativa påföljder för försummelse av villkorligheten när det gäller gårdar som ingår i stödsystemet för små gårdar eller gårdar där det finns mindre jordbruksmark än [x] hektar. Även flera andra föreslagna ändringar av tillsyn och påföljder gällande villkorligheten skulle minska arbetet och kostnaderna i förvaltningen.

- Konsekvenser för aktörer

Flera av de föreslagna ändringarna av tillsynen och påföljderna gällande villkorligheten skulle kunna minska stöдавdragen som stödmottagarna drabbas av i fall av försummelse av kraven.

Om förändringen av påföljderna för försummelse av villkorligheten skulle betyda att villkorlighetens påföljder endast skulle fastställas för stödmottagare i tillsynsurvalet för villkorligheten och inte för stödmottagare i annan tillsyn, skulle det kunna minska några jordbrukares intresse för att genomföra korrigering åtgärder.

- Miljökonsekvenser

Ändringsförslagen har inga betydande miljökonsekvenser.

Marknadsordningsförordningen (dokument 7451/1/19 REV 1)

Den viktigaste konsekvensen gällande Finland i ändringsförslagen är möjligheten att betala ut nationellt stöd i Södra Finland fram till 2027.

Kommissionens ursprungliga förslag

I denna del beskrivs konsekvenserna av kommissionens förslag. Konsekvenser som tidigare beskrivits i U-skrivelsen har efter behov preciserats.

Ekonomiska konsekvenser

Kommissionen föreslår i sitt förslag till budgetram för 2021–2027 att finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken under den kommande budgetramsperioden ska vara mindre än i nuläget. Enligt förslaget skulle man bevara två separata fonder; Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling. Förslagen till förordning innehåller ett förslag om att finansiering ur de ovannämnda fonderna ska fördelas till varje medlemsstat för direkta jordbruksstöd och utveckling av landsbygden. Till skillnad från de tidigare perioderna publicerade kommissionen även respektive medlemsstats allokering ur Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling samtidigt som förslaget till förordning.

För Finlands del föreslås finansiering på 3 578 miljoner euro i direktstöd och 2 044 miljoner euro för landsbygdsutveckling uttryckt i gängse priser åren 2021–2027. I 2018 års fasta priser skulle detta innebära 3 179 miljoner euro i direktstöd och 1 816 miljoner euro för landsbygdsutveckling.

Ur Finlands synvinkel skulle förslaget till 2018 års fasta priser under den kommande perioden innebära en nedskärning på totalt 1 173 miljoner euro i förhållande till den nuvarande EU-finansieringen.

Nedskärningen av de direkta jordbruksstöden skulle vara 85 miljoner euro (-2,3 procent), medan finansieringen av landsbygdsutveckling skulle skäras ner med 336 miljoner euro (-14,1 procent) (gängse priser). På motsvarande sätt skulle detta uttryckt i (2018 års) fasta priser innebära att direktstöden skärs ner med 15 procent och finansieringen av landsbygdsutveckling med 25,2 procent.

Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling skulle enligt förslaget drabbas av en relativt sett större nedskärning än Europeiska garantifonden för jordbruket. Av den relativt sett större andel landsbygdsfinansiering som Finland får följer att de ekonomiska effekterna av förslaget skulle vara mycket betydande. När det gäller direktstöden skulle de relativa nedskärningar som riktas mot Finland vara betydande, men mindre än i fråga om Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling.

Nedskärningarna i Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling och Europeiska garantifonden för jordbruket skulle i 2018 års fasta priser innebära att den årliga EU-finansieringen minskar med cirka 168 miljoner euro.

Förslagets konsekvenser kan beskrivas genom att ställa det i relation till företagarrinkomsterna från jordbruk i Finland. Jordbrukarstöden och ersättningarna utgör ungefär fyra femtedelar av användningen av finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken i Finland. På grund av den höga kostnadsnivån i Finland överskrider produktionskostnaderna intäkterna från marknaden, varför en sänkning av stödbeloppet skulle innebära en nästan lika stor minskning av företagarrinkomsterna åtminstone på kort sikt.

Enligt Naturresursinstitutets lönsamhetsbokföringsmaterial har den totala nivån på företagarrinkomsterna från jordbruk i Finland 2015–2016 uppgått till mindre än 500 miljoner euro per år. Vid en granskning på den totala nivån skulle de ekonomiska konsekvenserna av förslaget enbart inom jordbruket kunna innebära en sänkning av företagarrinkomsterna med över tio procent på kort sikt.

Enligt förslaget ska 40 procent av den finansiering som respektive medlemsstat anvisas för den gemensamma jordbrukspolitiken riktas till åtgärder som främjar klimatmålen. Enligt förslaget till förordning skulle 40 procent av finansieringen av åtaganden som anknyter till det grundläggande inkomststödet, omfördelningsstödet och naturliga begränsningar kunna beaktas vid beräkningen. På motsvarande sätt skulle hundra procent av finansieringen av klimat- och miljöåtaganden samt system för klimatet och miljön i anknytning till direktstöd kunna beaktas.

Förordningen om strategiska planer inom GJP

För direkta stöd finns idag ett system med stödrättigheter. I och med förordningen om strategiska planer inom GJP skulle staterna kunna slopa systemet med stödrättigheter varvid direkta stöd skulle beviljas med stödberättigade hektar som grund. Slopandet av systemet med stödrättigheter skulle effektivisera beviljandet av direkta stöd, minska de administrativa kostnaderna och vara enklare för den som ansöker om stöd.

En medlemsstat skulle också om den vill kunna bibehålla systemet med stödrättigheter. Om det även i fortsättningen skulle krävas stödrättigheter för att erhålla EU:s direkta stöd, bör ett helt nytt stödrättighetsregister skapas för att administrera stödrättigheterna eftersom det nuvarande systemet är tekniskt föråldrat. Kostnaden för att inrätta ett sådant har uppskattats till cirka 3,5 miljoner euro och dessutom skulle nödvändiga personella resurser medföra kostnader.

Verkställandet av systemet för klimatet och miljön i anknytning till direktstöden skulle öka kostnaderna för förvaltningen. Genomförandet av de obligatoriska

riskhanteringsverktygen skulle medföra nya kostnader och uppgifter i förvaltningen. Storleken på kostnaderna och uppgifterna beror på vilken slags stödåtgärder som tas i bruk. Förordningen skulle göra många alternativ möjliga. Dessutom skulle nödvändig finansiering behöva reserveras för riskhanteringsverktygens finansieringsandelar.

Den horisontella förordningen

De största direkta och indirekta ekonomiska konsekvenserna av den horisontella förordningen skulle sammanhålla med utveckling av informationssystem. Informationssystemens kostnader skulle vara av engångskaraktär samt av årliga genomförandekostnader.

Andra ekonomiska konsekvenser skulle uppstå av stöd som inte kan återkrävas, här kan kostnaderna antas minska. Betydelsen av det nuvarande delade (50/50) ansvaret mellan medlemsstaten och kommissionen har varit ökande (finansåret 2016 i Europeiska garantifonden för jordbruket 19 000 euro och i Europeiska jordbruksfonden 4 600 euro, finansåret 2017 i Europeiska garantifonden för jordbruket 52 000 euro och i Europeiska jordbruksfonden 29 000 euro samt finansåret 2018 i Europeiska garantifonden för jordbruket 29 000 euro och i Europeiska jordbruksfonden 35 000 euro). Kommissionen har med detta belopp svarat för EU-andelar som inte har kunnat återkrävas och i praktiken har inte EU-andelen kunnat återkrävas ur det dubbla beloppet.

Det har ställts ytterligare frågor till kommissionen om förslaget till förordning. Enligt kommissionens svar skulle medlemsstatens återbetalningsskyldighet av hälften (50) av det belopp som inte återkrävs tas bort. Då skulle Finlands återbetalningsskyldighet till kommissionen av de belopp som inte kan återkrävas försvinna på motsvarande sätt. Om kommissionens tolkning av principerna för återkrav skulle förändras, skulle den ekonomiska konsekvensen av att medlemsstatens ansvar eventuellt ökar vara i den storleksordning som beskrivits ovan. Eftersom kommissionens utgångspunkt dessutom verkar vara att endast återkrävda belopp gällande Europeiska garantifonden för jordbruket ska återbetalas till kommissionen, har inte ansvaret för belopp som inte kan återkrävas längre samma betydelse som i ett läge där en medlemsstat måste återbetala ett stöd efter beslut om återkrav oberoende av om medlemsstat har lyckats återkräva stödet eller inte. Oberoende av kommissionens tolkning skulle man åtminstone uppnå en förenkling i och med att rapporteringsskyldigheter och kontrollskyldigheten gällande återkravsförteckningen försvinner.

Den ekonomiska konsekvensen av återställd finansdisciplin var i Finland något under 6 miljoner euro under finansåret 2018 det vill säga detta belopp återförs till jordbrukarna som en separat utbetalning senast hösten 2019. Under den gamla finansieringsperiodens sista år skulle ingen återföring föras även om krisreserven inte har utnyttjats.

Marknadsordningsförordningen

En ändring av marknadsordningsförordningen skulle inte ha några betydande ekonomiska konsekvenser för Finland.

Övriga konsekvenser

Förordningen om strategiska planer inom GJP

- Konsekvenser för förvaltningen

I Finland skulle slopandet av stödrättigheterna innebära att det inte är nödvändigt att skapa ett nytt informationssystem för administrationen av stödrättigheterna. Utredningarna av innehav och överföringar av stödrättigheter, som har sysselsatt förvaltningen i betydande grad, skulle också slopas. Om det även i fortsättningen skulle krävas stödrättigheter för att erhålla EU:s direkta stöd, bör ett helt nytt stödrättighetsregister skapas för att administrera stödrättigheterna. Förvaltningen skulle sysselsättas av fastställandet av riktiga jordbrukare enligt den definition som utarbetas. När det gäller minskningen av stöden skulle den i förslaget till förordning föreslagna beräkningsmodellen för kostnadsfaktorer i anknytning till arbetskraften vara administrativt tung. Den föreslagna modellen skulle öka kostnaderna för förvaltningen och förutsätta betydande ändringar i informationssystemen. Omfördelningsstöd har inte använts i Finland. Ett nytt stödelement skulle medföra administrativa kostnader och förutsätta ändringar i informationssystemen.

Villkorligheten skulle förenkla förvaltningen till de delar som den ersätter två nuvarande system: tvärvillkor och förgröningsstöd. Grundande av ett nytt klimat- och miljösystem, det s.k. miljösystemet, skulle dock öka förvaltningskostnaderna.

Verkställandet av de nya villkorlighetskraven skulle öka förvaltningskostnaderna. I synnerhet skulle skapandet och upprätthållandet av ett verktyg för hållbar användning av näringsämnen samt genomförandet av bestämmelserna om växelbruk medföra avsevärda nya kostnader inom förvaltningen, liksom även klarläggandet av skiftenas jordarter för att genomföra kravet på skydd av våtmarker och torvmarker.

När det gäller utvärderingen och den resultatutvärdering som kommissionen genomför skulle förslaget ge medlemsstaterna större flexibilitet att planera utvärderingshelheterna så att de är ändamålsenliga. Förslaget till förordning skulle i sin nuvarande form kunna minska den administrativa bördan när formbundenheten slopas. Å andra sidan skulle medlemsstaterna få större ansvar för att utvärderingarna genomförs och motsvarar sitt syfte. De effektivitets-, resultat- och avkastningsindikatorer som finns i en bilaga till förslaget till förordning måste ännu analyseras noggrant, eftersom de utgör grunden för all utvärdering.

- Konsekvenser för aktörer

För aktörernas del skulle slopandet av stödrättigheterna innebära att den administrativa bördan minskar. Det skulle vara klart att stöden riktar sig till den som förfogar över åkerareal.

Det kompletterande inkomststödet för unga jordbrukare skulle ge medlemsstaterna möjlighet att rikta en del av direktstöden till unga jordbrukare och på så sätt uppmuntra dem i etableringsskedet.

En minskning av stöden skulle vara en tydlig ytterligare begränsning i förhållande till nuläget. Sänkning av stöden skulle minska gårdarnas lönsamhet i synnerhet på stora gårdar, men i AB-området redan på medelstora gårdar med nötkreatur, mjölkboskap, får och getter. I en situation där lönsamheten inom lantbruket är dålig skulle en sänkning av stöden få mycket stora konsekvenser för enskilda gårdar. Att kostnadsfaktorer i

anknytning till arbetskraften beaktas innan stöden sänks skulle i viss mån förbättra situationen för arbetsintensiva husdjursgårdar. När det gäller kostnadsfaktorer i anknytning till arbetskraften skulle den beräkningsmodell som läggs fram i förslaget till förordning öka jordbrukarnas administrativa arbete.

Omfördelningsstödet skulle kunna förbättra lönsamheten på små och medelstora gårdar. De nya kraven till följd av villkorligheten skulle öka lantbruksföretagarnas administrativa börda och utgifter. Merkostnaderna skulle innebära ytterligare försämring av lantbrukets lönsamhet, som även annars är dålig. En del av de nya kraven i Finland hör i nuläget till miljöersättningen inom den andra pelaren, vilket innebär att dessa krav i stor omfattning har genomförts i Finland. En skillnad i förhållande till villkorligheten är att jordbrukarna via miljöersättningen har kunnat ersättas för de merkostnader som åtgärderna har medfört. Eftersom det skulle vara fråga om kostnader som uppkommer varje år skulle de utgöra en kontinuerlig belastning på jordbrukarnas ekonomi. För de jordbrukare som i nuläget inte har förbundit sig till miljöersättning skulle inkludering av dessa krav i villkorligheten medföra en ny administrativ börda.

Dessutom skulle en del av villkorlighetskraven begränsa den normala jordbrukspraxisen. Om till exempel förbudet mot att hålla marken bar förhindrar höstbearbetningen skulle detta innebära problem i synnerhet vid odling i lerjord, eftersom vårplöjning inte passar för lerjord.

Införandet av det nya systemet för klimatet och miljön i anknytning till direktstöd, det så kallade miljösystemet, skulle innebära att direktstöd delvis riktas till jordbrukare som förbinder sig till detta stöd för genomförande av åtgärder i klimat- och miljösystemet. På motsvarande sätt skulle det grundläggande inkomststödet bland direktstöden minskas, vilket skulle göra lönsamheten inom jordbruket ännu sämre. På lång sikt skulle till exempel åtgärder som förbättrar jordens växtkraft å andra sidan kunna öka produktiviteten.

Klimat- och miljösystemet inom den första pelaren, det så kallade miljösystemet, och landsbygdsutvecklingens miljö- och klimatåtgärder inom den andra pelaren bör när det gäller kraven överträffa grundnivån dit villkorlighetskraven, kravet på bevarande av jordbruksmark samt lagstiftningens ändamålsenliga minimikrav om gödsling och växtskyddsmedel räknas. I miljösystemet och miljö-klimatersättningssystemet inom den andra pelaren får inte likadana krav finansieras. Jordbrukare som är intresserade av frivilliga åtgärder kan uppleva villkorshierarkin som strävar efter samma mål inom villkorligheten, miljösystemet, minimikraven och den andra pelarens miljö- och klimatåtgärder som komplicerad och svår att förstå.

Investeringsstödet för jordbruk skulle ge medlemsstaterna möjlighet att uppmuntra producenterna till investeringar som främjar införandet av ny teknik och teknik som ökar konkurrenskraften. Samtidigt skulle man särskilt kunna beakta till exempel förbättring av energieffektiviteten och främjande av miljöns tillstånd med hjälp av investeringar. Bestämmelserna skulle möjliggöra stöd för många typer av investeringar. Det kunde vara utmanande att i den strategiska planen för GJP på ett uttömmande sätt definiera vilka investeringar och kostnader som inte är berättigade till investeringsstöd – i synnerhet när det gäller företagsverksamhet utanför jordbruk, eftersom den skulle omfatta flera olika branscher.

Förslaget skulle erbjuda möjligheter att förbättra verksamhetsmiljön på landsbygden. I synnerhet skulle främjandet av bredbandsanslutningar (byanät) och digitalisering öka livskraften på landsbygden.

Genomförandet av riskhanteringsverktygen kunde medföra kostnader för försäkringsbolag samt jordbrukare. Det skulle uppstå nya uppgifter och kostnader för försäkringsbolagen om stöd till försäkringar skulle väljas som stödåtgärd. Förutsättningen för att stöda jordbrukarnas ömsesidiga fonder skulle vara å andra sidan att jordbrukarna själva administrerar den ömsesidiga fonden som skulle få stöd och varifrån ersättningar skulle betalas till anslutna jordbrukare.

Förslaget skulle ge medlemsstaterna möjlighet att stärka de lokala aktörernas deltagande och arbetet för att öka livskraften på landsbygden genom att prioritera verksamhetssättet Leader. Förslaget skulle göra det möjligt att minska den administrativa bördan för dem som genomför åtgärderna. Den administrativa bördan har i många fall varit oskäligt stor i synnerhet för små projekt och små företag, föreningar och andra sammanslutningar som utvecklar landsbygden.

- Miljökonsekvenser

Förslaget till förordning fäster större uppmärksamhet än tidigare vid klimat- och miljöfrågor och skulle styra odlingspraxisen mot det alternativ som är positivare för miljön.

De villkorlighetskrav som ställs för att erhålla jordbrukarstöden till fullt belopp skulle ha betydelse för främjandet av en hållbar och ansvarsfull jordbruksproduktion. Villkorligheten skulle inkludera fler miljö- och klimatkrav än i nuläget, vilket skulle förbättra möjligheten att uppnå klimat- och miljömålen inom jordbruket genom att minska utsläppen av växthusgaser, förbättra kvaliteten på jordmånen, minska erosionen och urlakningen av näringsämnen samt bevara naturens mångfald. Hur stor effekten blir skulle i stor utsträckning bero på innehållet i kraven.

Kravet på växelbruk bedöms leda till en större förbättring av kvaliteten på jordmånen än det nuvarande förgröningsstödet krav på diversifiering av grödorna. Införandet av ett verktyg för hållbar användning av näringsämnen skulle förbättra jordbrukarnas medvetenhet om miljövänlig användning av näringsämnen, eftersom verktyget skulle inkludera beräkning av näringsämnesnivån. I övrigt skulle verktyget knappt få någon inverkan i Finland jämfört med nuläget, eftersom nästan 90 procent av jordbrukarna har förbundit sig till miljöersättningssystemet för jordbruk, där ett av kraven är att användningen av näringsämnen ska följas upp. Förslaget skulle ge goda verktyg för att bibehålla en god nivå för åkrarnas växttäck vintertid och för erosionsbekämpningen. Förslaget om minimiandel ej produktiva arealer skulle inte nödvändigtvis öka naturens mångfald i förhållande till nuläget eftersom förgröningsstödet redan idag har ett krav på ekologiskt område. Kravet på skydd av våtmarker och torvmarker skulle minska utsläppen av växthusgaser från våtmarker och torvmarker.

En del av villkorlighetskraven skulle utöver de positiva effekterna även kunna ha en försämrande inverkan på miljöns tillstånd, till exempel kan odling utan markbearbetning öka risken för att löslig fosfor urlakas till vattendragen på lång sikt. Kravet på permanent gräsmark har i sin tur ökat plöjningen av gräsmark, eftersom en

del av jordbrukarna försöker undvika registrering som permanent gräsmark och därför avslutar gräsvegetationen tidigare än normalt. För de jordbrukare som trots kravet om permanent gräsmark inte avslutar gräsvegetationen tidigare än utan kravet, skulle kravet minska utsläppen av växthusgaser speciellt på organiska jordar och torde påverka bevarandet av kol i marken positivt på mineraljordar.

Införandet av det nya systemet för klimatet och miljön i anknytning till direktstöden skulle öka allokeringen av direktstöd för att främja klimat- och miljömålet och därmed öka tillämpningen av åtgärder som är positiva för klimatet och miljön. I detta skede är det svårt att bedöma vilka konsekvenser systemet skulle få i Finland. I nuläget största delen av de finländska jordbrukarna har förbundit sig till miljöersättningssystemet inom den andra pelaren genom vilken åtgärder av motsvarande slag har stötts.

Förslaget till förordning skulle förutsätta att en medlemsstat genomför frivilliga miljö-klimatåtgärder inom den andra pelaren för vilkas genomförande stödmottagaren får ersättning. Åtgärderna kan sammanhålla med alla miljö- och klimatmål i förordningen, som skydd av vattendrag, begränsning av klimatförändringen och anpassning till den samt förbättring av naturens mångfald och den genetiska mångfalden. Förslaget till förordning skulle möjliggöra många slags miljö- och klimatåtgärder som utarbetas för behov som konstaterats i behovsanalyser och för olika slags stödmottagare inklusive stöd för ekologisk produktion. Frivilliga miljö-klimatstödsystem har traditionellt varit populära bland stödmottagarna i Finland.

Samordning av miljö- och klimatåtgärder inom den första och andra pelaren kräver omsorgsfull planering för att inte helheten ska ge upphov till motstridiga klimateffekter. Med investeringsstödet för jordbruk skulle man kunna stöda investeringar som förbättrar miljöns tillstånd och därmed uppfylla de förpliktelser som har ålagts finansieringen av miljö- och klimatåtgärder.

Förslaget till förordning innehåller i sin helhet åtgärder som är positiva för klimatet och miljön. Förslaget till förordning skulle ge en medlemsstat möjligheter att skapa miljö- och klimatåtgärder inom GJP. Dessutom skulle det förpliktiga medlemsstaterna att använda 30 procent av finansieringen för utvecklingsmedlen för landsbygden till dessa åtgärder.

Den horisontella förordningen

- Konsekvenser för förvaltningen

Den obligatoriska arealmonitoreringen skulle innebära en utmaning för förvaltningen, eftersom den är en helt ny metod som ännu inte används i någon medlemsstat.

Arealmonitoreringssystemet skulle vara ett automatiskt system för datainsamling från satellitmaterial. Dess obligatoriska användningsområde skulle vara uppföljning och bedömning av resultatet. Fokus skulle ligga på tillförlitlig rapportering av resultatindikatorer per ytenhet, till exempel för direkta stöd samt klimat- och miljöåtaganden och tillämpningsområdet villkorlighet. Arealmonitoreringen skulle kunna användas fritt för många andra ändamål, som stöd för jordbrukaren att uppfylla kraven för att uppnå bättre resultat samt i tillsynen.

Under det att det sannolikt skulle vara ändamålsenligt att använda arealmonitorering även för tillsyn, skulle kombinerad av arealmonitorering och annan tillsynsinformation med tillsynsmängden som direkt följer ur EU:s lagstiftning innebära att två olika tillsynssystem måste upprätthållas och tillämpas. De övriga bestämmelserna om villkorligheten som ska tillämpas direkt och som avviker från det övriga förfarandet i anknytning till areal- och djurbaserade åtgärder medför likaså merarbete bl.a. när det gäller skapandet av informationssystem. Med monitoreringsövervakningen skulle man knappast alls kunna övervaka villkorlighetskraven, utan det skulle bli nödvändigt att granska en stor del av dem genom traditionell tillsyn på plats. Upprätthållandet av de olika tillsynssystemen skulle medföra merkostnader.

Det skulle i fortsättningen vara ännu viktigare än tidigare att det datainnehåll som verifierar avkastningen och resultaten är korrekt och av hög kvalitet. Att skapa informationssystemen skulle över huvud taget vara utmanande och resurskrävande om de krav på riktighet och dataförvaring som resultatrapporten förutsätter ska kunna uppfyllas. Även kraven på enhetlighet med kommissionens system för att informationen direkt kan matas in i kommissionens system samt kraven på bland annat beräkning och spårning på skiftesnivå innebär utmaningar. Förslagen till förordningar och den nya resultatbaserade verksamhetsmodellen skulle föra med sig betydande behov av att förändra informationssystem och processer och investera i dessa. I det integrerade administrations- och kontrollsystemet (IACS) som används för administration av jordbrukarstöden övergår man från tillsyns- och påföljdsgrund till att stöda bättre resultat.

I och med den nya horisontella förordningen skulle det också bli möjligt att utnyttja ett system utan ansökningar för arealstöd. Ett system utan ansökningar skulle vara frivilligt. Det skulle göra det möjligt att kombinera all information och data i ansökningsprocessen för att minska den administrativa bördan för jordbrukaren och för att påskynda behandlingen för förvaltningen. I och med systemet skulle arbetsflödet förändras. Även här skulle man lämna tillsyns- och påföljdsgrunden och gå till att stöda bättre resultat.

Uppdateringen av basskiftesregistret skulle fortfarande baseras på uppdatering med regelbundna intervall. Det är ännu viktigare än tidigare att hålla ett uppdaterat register med hög kvalitet eftersom målsättningen är att helt slopa arealmätningar på plats. Därigenom skulle arealerna bildas och upprätthållas endast i basskiftesregistret. Genom en årlig arealmonitorering skulle man få indikationer om behovet av uppdatering, men det satellitmaterial som används för arealmonitorering är för grovt för bestämning av areal.

Kvalitetsverifieringar skulle i framtiden omfatta utöver basskiftesregistret också ansökningssystemet som innehåller arealmonitoreringsinformation och geografisk information. Det finns därmed anledning att använda resurser och anslag för dessa, eftersom bristande kvalitet i värsta fall kan få som följd att utbetalningar avbryts eller finansieringen rättas.

Den centrala utmaningen skulle vara den årliga verifieringen av resultatet som grund för en tillförlitlig rapportering, speciellt om tillämpningen av åtgärder och praxis som stöder jordbrukets klimat- och miljöpolitik på jordbruksmark. Utveckling skulle också krävas för att producera information på basskiftesnivå till kommissionen samt

publicering för allmänheten som geografisk information och sannolikt även så att det ur informationen framgår vilken uppföljningsmätare (indikator) som varje skifte använder.

Genomförandet av tillsynen skulle i framtiden ske enligt metoder som medlemsstaten själv definierar (med undantag för villkorligheten). Ett krav skulle dock vara bland annat att EU:s ekonomiska intressen skyddas, att utgifter som rapporteras till kommissionen motsvarar resultatet och att det administrativa systemet fungerar.

Även om arealmonitoreringen och de nationella riktlinjerna för tillsynsmängder och påföljder i och med den ökade subsidiaritetsprincipen på lång sikt möjliggör kostnadsbesparingar när tillsynen på plats och den tid som läggs på denna minskar, skulle de inkludera betydande investeringsbehov som medför kostnader. De största kostnaderna för monitoreringen i tillsynen skulle orsakas av mottagnings-, hanterings- och lagringssystemet för fotografier som innehåller geografisk information och andra tilläggsuppgifter, förhandsvarningssystemet för dem som ansöker om stöd och informationssystemet för tolkning av satellitbilder (processning, beräkning och automatisk klassificering av bilderna), som är kopplat till stödansöknings- och beräkningsinformationen om monitoreringsresultatet. Även om antalet tillsynsbesök på plats kunde minska på lång sikt kunde antalet tillsynsbesök komma att öka i början, innan systemet blir etablerat. De ökande kvalitetsgranskningskraven medför också kostnader. I nuläget är det i praktiken omöjligt att göra en närmare bedömning av kostnaderna, eftersom det ännu inte finns någon helhetsuppfattning om vilka åtgärder som kommer att tas i bruk, vilka villkor för stödberättigandet som har angetts för dem, om de ska övervakas och vad allt processen kommer att innefatta. Det är för närvarande inte heller möjligt att bedöma kostnaderna för de övriga informationssystemens behoven, eftersom de övergripande konsekvenserna av den nya modellen för genomförandet är oklara.

De förändringsbehov som förslagen till förordningar och den nya resultatbaserade genomförandemodellen medför för informationssystem och processer kan för närvarande inte heller uppskattas på grund av att kravspecifikationer saknas. Kommissionen och dess tekniska forskningscentrum (JRC) har bara börjat bereda kraven på bland annat kvalitetsanalysen för arealmonitoreringssystemet. Dessa krav kommer att få en betydande inverkan på hela systemet och dess kostnader när den av kommissionen specificerade kvalitetsgranskningen i fortsättningen är en överensstämmande faktor för funktionaliteten och kvaliteten i medlemsstaternas olika tillämpningar och i andra sätt att förverkliga den nya politiken samt en tillförlitlighetsgaranti för kommissionen.

Det attesterande organets arbete torde komma att öka betydligt till följd av förvaltningssystemet och skyldigheten att granska uppgifterna i anknytning till prestationsrapporten.

- Konsekvenser för aktörer

Det ses som en lättnad för aktörerna att medlemsländerna i fortsättningen i enlighet med subsidiaritetsprincipen i stor utsträckning skulle få besluta om tillsyns- och påföljdssystemet för areal- och djurbaserade åtgärder. Därmed torde man med hjälp av en påföljdsskala bättre än tidigare kunna beakta mänskliga misstag och arealvariationer

i påföljdssystemet. Kvaliteten på registret över åkerskiften skulle dock vara en del av kraven på att informationssystemen ska vara korrekta och av hög kvalitet, och dessa krav måste också i fortsättningen kunna uppfyllas och säkerställas.

Ansöknings- och betalningsprocessen kan genomgå betydande förändringar. I och med de tydliga kraven på teknik och informationssystem kan ansökningsprocesser på papper inte nödvändigtvis genomföras. I stället för en stödansökan skulle jordbrukarna eventuellt få lämna nödvändig information inom ramen för ett längre tidsintervall och som ett alternativ till tillsyn på plats skulle bevismaterial kunna överlämnas, till exempel fotografier som innehåller geografisk information. Möjligheten till ett system utan ansökningar verkar för närvarande inte vara enklare i förhållande till en ansökan som fylls i via det nuvarande Vipu-systemet.

- Miljökonsekvenser

När uppföljningen av jordbrukets klimat- och miljöpolitik skulle utgöra en obligatorisk användning av arealmonitoreringen skulle uppföljningen av resultaten av den gemensamma jordbrukspolitikens åtgärder bli mera jämförbara.

Till följd av den obligatoriska arealmonitoreringen skulle de villkor för stödberättigande som ingår i exakthetsvillkoren för systemet och som även har miljökonsekvenser kunna verifieras och kontrolleras mer täckande än tidigare, speciellt om systemet används även för tillsyn.

Marknadsordningsförordningen

Ändringen av marknadsordningsförordningen skulle inte ha betydande konsekvenser för förvaltningen och aktörerna och inte heller betydande miljökonsekvenser.

Andra faktorer som påverkar ärendets behandling

-

Handlingar

COM(2018) 392 final, Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av regler om stöd för de strategiska planer som medlemsstaterna ska upprätta inom ramen för GJP och som finansieras av Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (Ejflu) samt om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1305/2013 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1307/2013.

COM(2018) 393 final, Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om finansiering, förvaltning och övervakning av den gemensamma jordbrukspolitiken och om upphävande av förordning (EU) nr 1306/2013.

COM(2018) 394 final, Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordningarna (EU) nr 1308/2013 om upprättande av en samlad marknadsordning för jordbruksprodukter, (EU) nr 1151/2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel, (EU) nr 251/2014 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för,

aromatiserade vinprodukter, (EU) nr 228/2013 om särskilda åtgärder inom jordbruket till förmån för unionens yttersta randområden och (EU) nr 229/2013 om särskilda åtgärder inom jordbruket till förmån för de mindre Egeiska öarna

I förslagen till förordningar ingår också bilagor: för förslaget KOM(2018) 392 slutl. bilagorna 1–12.

Till förslagen hänför sig dessutom konsekvensanalysen SWD(2018) 301 final, som omfattar tre olika dokument.

Rumäniens lägesrapport (10008/19), förslagen till ändring av förslagen till förordningar 10103/19 + ADD 1 (förordningen om strategiska planer inom GJP), 10135/19 (den horisontella förordningen) och 7451/1/19 REV 1 (marknadsordningsförordningen).

Kontaktuppgifter till upprättaren och handläggare

Specialsakkunnig Anna Laitinen, MMM/RO/EUKA, tfn 0295 162 089, anna.laitinen@mmm.fi

Förordningen om strategiska planer inom GJP:

Konsultativ tjänsteman Tiina Malm, MMM/RO/MAKE, tfn 0295 162 428, tiina.malm@mmm.fi

Konsultativ tjänsteman Juha Palonen, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 356, juha.palonen@mmm.fi

Konsultativ tjänsteman Pia Lehmusvuori, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 207, pia.lehmusvuori@mmm.fi

Konsultativ tjänsteman Sanna Sihvola, MMM/RO/MAKE, tfn 0295 162 264, sanna.sihvola@mmm.fi

Specialsakkunnig Anne Vainio, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 168, anne.vainio@mmm.fi

Specialsakkunnig Pirjo Kuusela, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 138, pirjo.kuusela@mmm.fi

Specialsakkunnig Auli Nurmi, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 304, auli.nurmi@mmm.fi

Den horisontella förordningen:

Konsultativ tjänsteman Mirja Kiviranta, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 352, mirja.kiviranta@mmm.fi

Specialsakkunnig Antti Unnaslahti, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 426, antti.unnaslahti@mmm.fi

Marknadsordningsförordningen:

Konsultativ tjänsteman Pekka Sandholm, MMM/RO/MARY, tfn 0295 162 416
pekka.sandholm@mmm.fi

Lantbruksöverinspektör Jukka Virolainen, MMM/RO/MARY, tfn 0295 162 206
jukka.virolainen@mmm.fi

Konsultativ tjänsteman Maija Heinonen, MMM/RO/MARY, tfn 0295 162 288,
maija.heinonen@mmm.fi

Specialsakkunnig Jouni Pynnöniemi, MMM/RO/MARY, tfn 0295 162 354,
jouni.pynnoniemi@mmm.fi

Lantbruksöverinspektör Leena Seppä, MMM/RO/MARY, tfn 0295 162 373,
leena.seppa@mmm.fi

Frågor som gäller Åland:

Lagstiftningsråd Katri Valjakka, MMM/RO/OKY, tfn 0295 162 235,
katri.valjakka@mmm.fi

Konsultativ tjänsteman Mirja Kiviranta, MMM/RO/MY, tfn 0295 162 352,
mirja.kiviranta@mmm.fi

Lagstiftningsråd Janina Groop-Bondestam, OM/Avdelningen för demokrati och
offentlig rätt/Självstyrelse och jämlikhet Ålands självstyrelse, tfn 0295 150 334,
janina.groop-bondestam@om.fi